

8^E JAARGANG N^O. 51 — 8 MAART 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

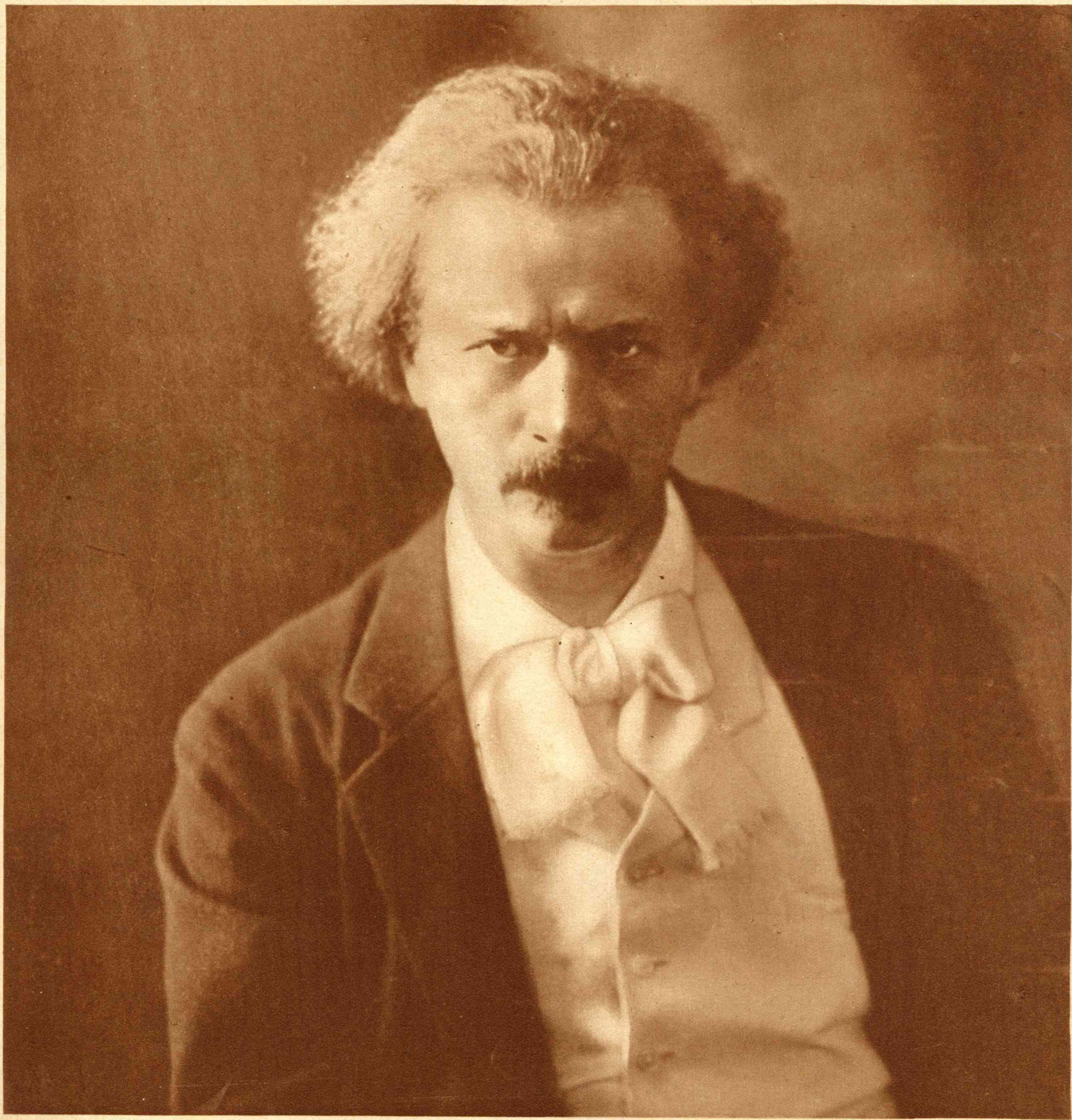
OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAND

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

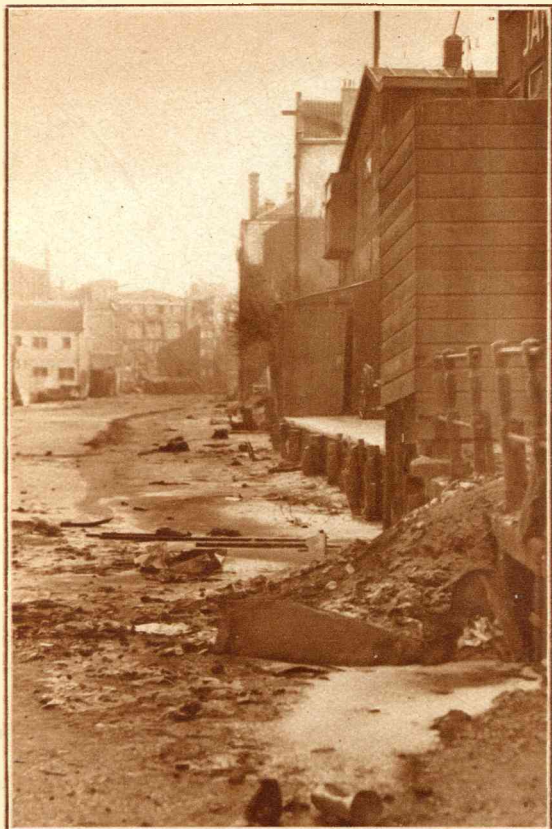
IGNAZ JOHANN PADEREWSKI

Deze „Koning der Pianisten” is door de concertdirectie van Dr. de Koos geëngageerd voor een drietal piano-recitals in Nederland. Voor het meer dan vorstelijk honorarium van tien duizend gulden per concert treedt deze reeds grijze kunstenaar — hij wordt den 6en November 70 jaar — achtereenvolgens 11, 13 en 15 Maart op te 's-Grave, Amsterdam en Rotterdam. In het Concertgebouw zal men kunnen genieten van de fabelachtige techniek en de weergalooze interpretatie van de meest beroemde merken der toonkunst.

Amsterdamsche grachten in Winter,,tooi"

De Amsterdammer, de echte althans, houdt van zijn grachten en is er trotsch op. Met recht. Hij kan niet hebben, dat een vreemdeling of zelfs een stadsgenoot, die blijk geeft, geen waar Amsterdammer te zijn, afgeeft op die „stinkdingen”. Trouwens, het gaat met deze minder fraaie benaming van wat onze glorie en roem uitmaakt, waarschijnlijk precies eender

als met de befaamde Haagsche houten ham en „onder de deur geschoven bieftuk.” Ze leiden in hoofdzaak slechts een legendarisch bestaan. We willen daarmee maar zeggen, dat de eerste houten ham nog door een Hagenaar ontdekt moet worden en dat de doorsnee-Amsterdammer zijn grachten nooit geroken heeft. Dit laatstemet 'n kleine reserve. Want als we over „de grachten” spreken, bedoelen we daarmee in den regel die, welke als concentrische singels om de oude kern onzer stad gelegen zijn: de Singel, Heeren-, Keizers- en Prinsengracht en die welke als verbindingskanalen tusschen deze dienst doen. Waar nu een geregelde spuiing plaats vindt, die een voortdurende strooming in het grachtwater teweegbrengt en al het vuil naar het open IJ afvoert, kan er van stilstaand water met alle onhebbeligheden van dien geen sprake zijn. Iets anders is het met de meer achterafgelegen grachten, om maar een paar te noemen:

In een slop achter Rapenburg heeft de buurt een prachtige loozingsplaats voor alle vuil ontdekt. Alles gaat daar over de leuning:

Op de Kromboomsloot is de sorteering stoelen bijzonder groot...

Een der beroemdste en schilderachtigste punten van oud-Amsterdam, de O. Z. Achterburgwal. Nog iets van uw gading? Een prachtdivan...

Lijnbaansgracht, Snoekjesgracht, Achterburgwal enz., waar wel zelden eenige werking in te bespeuren valt, laat staan een kabbelende golfslag. 't Is waar, die kunnen soms een eigenaardige, onbestemde kleur vertoonen, maar daarmee is nog niet gezegd, dat ze een kwalijk riekenden geur afgeven. Dat gebeurt slechts zelden, bij bepaalde weersomstandigheden.

Neen, de echte Amsterdammer kan, zooals gezegd, met recht zich verontwaardigen over minder vleierende qualificaties aan het adres zijner grachten ten beste geven. Wie ook maar in 't minst eenig gevoel heeft voor karakteristiek stedschoon, voor schilderachtige grootstads-tafereelen, hem kan de eigenaardige, ja onvergelykelijke schoonheid onzer grachten niet onverschillig blijven. Ook niet van die, waar geen zacht voortstroomend groengetint water de aan den wallekant geschaarde iepen en de bedaaide patriciërshuizen, of stijf-deftige handelspaleizen weerspiegelt, maar waar een vaal drabbig water roerloos verweerde en vervallen menschenpakhuisen begrenst. Want zulk een ondoor-

zichtige poel kan zelfs in zekere mate effectvol zijn, als geheel in stijl en passend bij de omgeving en het standbeeld.

Evenwel, een groot deel dezer unieke schoonheid boeten onze grachten in, wanneer de vorst in den winter het water heeft doen stollen, wanneer daaruit alle leven geweken is en een kil-grijze ijsvlakte zich tusschen de wallekanten uitstrekt. Tenzij, wat slechts op enkele grachten voorkomt, een zwierende en zwaaiende menigte zich over het ijs voortbeweegt.

Werkelijk, we mogen blij zijn, dat het vreemdelingenseizoen bij ons niet in den winter valt, want menig buitenlander, die altijd hoog heeft hooren opgeven van „de” speciale merkwaardigheid onzer goede stad, zou danig ontuchtigd zijn bij 't aanschouwen van wat hij met zijn bijzondere belangstelling zou gaan bezoeken en waaraan onze woonplaats den bijnaam van 't Venetië van het Noorden te danken heeft. Niet zoozeer voor wat betreft de klassieke binnengrachten, maar vooral wanneer hij zijn schreden zou richten naar de duizenden malen afgebeelde en telkens gecontereite burgwallen, met name het Kolkje en omgeving.

Hij zou met ontsteltenis gadeslaan, wat ook maar weinig Amsterdammers te zien krijgen, omdat de meesten nooit in die buurt verzeild raken en zoo ze er al komen, achteloos voorbijgaan. Daarom hebben we gemeend, eenige puntjes, die ons bij een wandeling door genoemde om-

Liefhebbers kunnen zich hier nog van een, hoewel niet al te nieuw, bedstel voorzien.

Iemand, die zijn stuur kwijt raakte, smeedt in baloorigheid grootvaders leunstoel de gracht „in”.

Foto hiernaast: Komt ge nog in de buurt van de Joden Houttuinen, dan kunt ge daar nog keus doen uit lampekappen of prachtig schoeisel.

geving het meest gefraspeerd hebben, op de gevoelige plaat te moeten vast leggen, omdat U anders wel eens niet gelooven kon, wat ik er van zeggen zou. Feitelijk is elk commentaar hierbij overbodig. De foto's spreken al genoeg voor zichzelf. Ge ziet het: de grachten dienen ginds als vuilnisbelt, als de ideale plek om alles te loozen, waar men zich maar van ontdoen wil. Niet alleen van alle overvloedig vuil, maar alles, alles wat men kwijt wil wezen, wordt, hup, in de majem gekieperd. Maar wanneer die majem een droge, harde massa is, die zich niet bekieperen laat, dan blijven alle projectielen noodwendig op de oppervlakte daarvan liggen, hetgeen hier en daar tot de prachtigste „stillevens” aanleiding geeft, in afwachting van den dooi, die alle ongerechtigheden heel stillekens aan in de diepte van het troebele grachtwater doet verdwijnen. Wat mij eigenlijk het meest heeft verbaasd, is wel, dat bij een zoo ruime mate van bedeeing die grachten daar nog

niet gedempt zijn. Want als je eens een inventaris ging opmaken van de ijs-uitrusting der hierbij afgebeelde roemruchtige kanalen, dan zou men tot de ongelooflijkste resultaten geraken. Menig jong paartje zou er een geheelen inboedel kunnen vergaren. Een heele divan, meneer! Stoelen te kust en te keur, in alle maten en modellen. Matrassen, lampekappen, schoenen, emmers, kortom het meest gevarieerde huisraad. Wie dus nog lust en trouwplannen heeft....

Maar alle gekheid op een stokje, is een dergelijke toestand niet onhoudbaar? Mag men zoo maar straffeloos, met passeering van onzen gerenomeerden Stadsreinigingsdienst, alles in, thans op, de gracht deponeeren, waar men van af wil zijn? Om niet eens van 't onhygiënische hiervan te spreken, want het spreekt vanzelf, dat er ook heel wat ander vuil daar wordt neergevlijd.

Misschien is 't wel raadzaam, dat de Stadsreiniging, vóór dat alles in de diepte verdwijnt, het ijskleed dier grachten eens gaat „bestofzuigeren” en al die schatten vergaren, hetgeen wellicht nog een aardig fortuintje voor haar wezen zou!

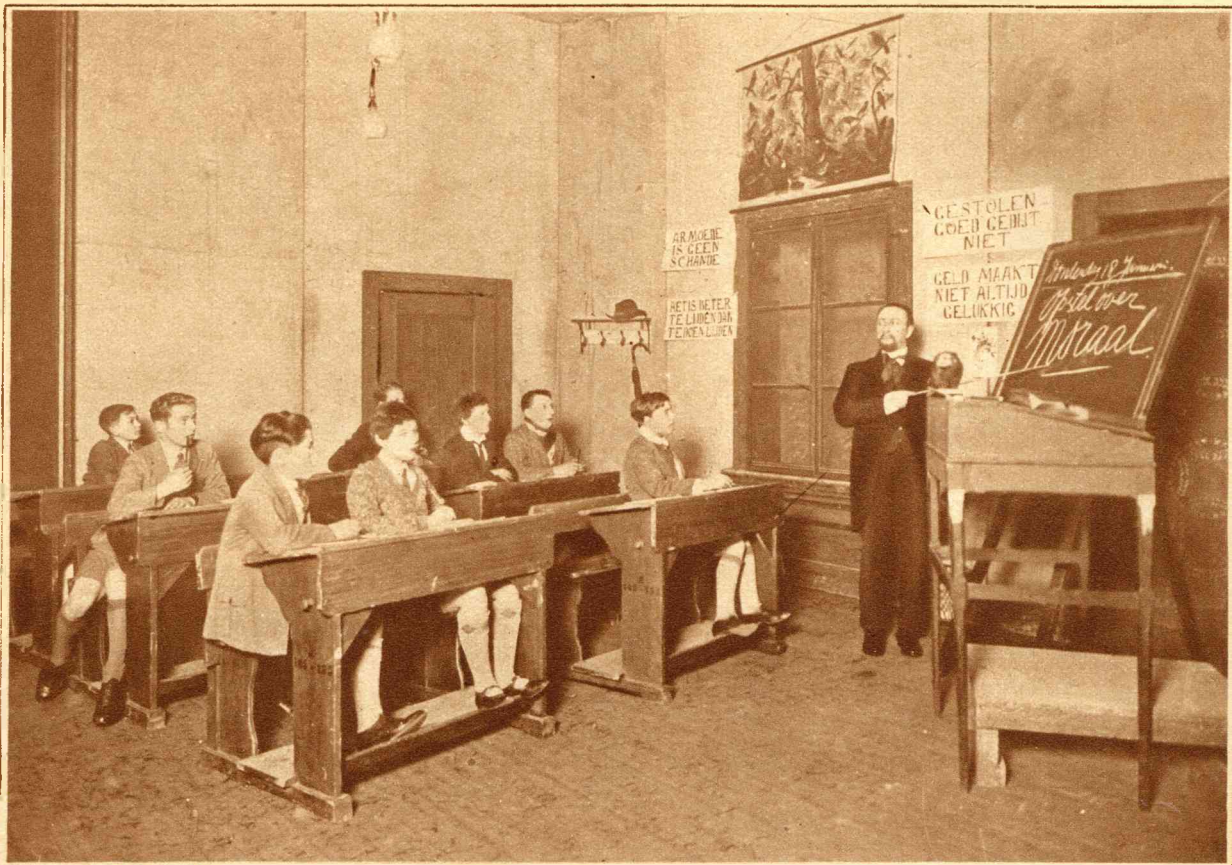
SICCO.

Amsterdamsch Tooneel

HET GROOTE
A B C

Cor Ruys is weer terug met zijn ensemble in het Centraal Theater, hetgeen dus zeggen wil, dat een avond, in dien kunsttempel doorgebracht, den bezoeker veel jolijt en, dezen keer zeker, ook menig moment van fijn, gevoelig tooneelspel geboden wordt. Want in het satyrische blijspel „Het groote A B C” overheerscht wel het komische element, maar toch vindt Cor Ruys als de timide schoolmeester Mijnheer Topaze ruimschoots gelegenheid een gevoelige snaar te treffen, ook in zijn veelzeggend stil spel. Met hem vormen

Cor Ruys als Meester Topaze, een gemakkelijk tafereel uit de eerste acte.

Lola Cornero als Suzy Courtois en Nico de Jong als Castel Benac een prachtig trio, prachtig op elkander afgestemd. Maar degene, die het stuk draagt, blijft toch Cor Ruys, al kan hij ons niet doen gelooven in den snellen ommekeer van 'n scrupuleus onderwijzertje in een gemetenloos sjacheraar, die een lof Lied aanheft op de almacht van het aardse slijk. Maar dat is ook blijkbaar de opzet niet van het blijspel, dat slechts een persiflage wil zijn op corruptie-uitmassen van een bepaalde „zakenwereld” . . .

Eindelijk in 't bezit van 't vurig begeerde lintje.

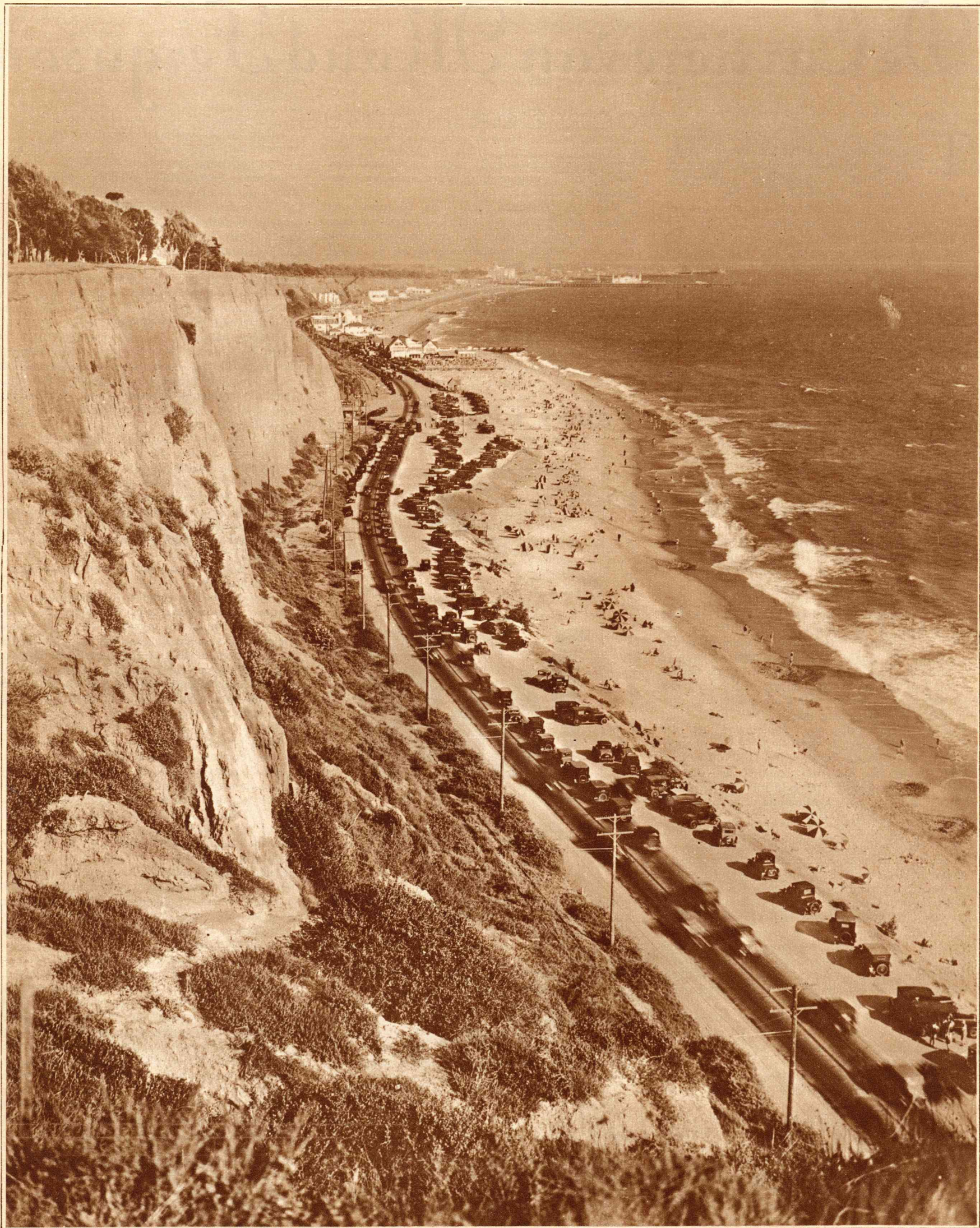
Cor Ruys als Meester Topaze, tegenover zijn aangebedene Ernestine Muche (Corrie Roozendaal). Links de onderwijzer Tamize, raak getypeerd door Rine Myin.

In de laatste acte: Cor Ruys, de doortrapte zakenman, die als leerling den meester overtreft.

(Hiernaast links).

Rechts: Mijnheer Topaze tusschen twee vuren. Van links n. rechts: Lola Cornero als Suzy Courtois, Cor Ruys, Nico de Jong als Castel Benac, het zonderlinge gemeenteraadslid.

Waar het nu heerlijk toeven is

Herhaaldelijk hooren we gewagen van het verrukkelijk klimaat en de prachtige natuur in de omgeving van het film-paradijs Hollywood, Los Angeles, enz. Een der badplaatsen uit die streek is Santa Monica, door het schitterend strand een voortdurende magneet voor tienduizenden, die zich, zooals onze foto toont, in een onafgebroken file van auto's daarheen begeven. Voor ons hier om van te matertanden!

De Carrière van Maud Ferguson

DOOR COR HERMUS

Telefonisch liet hij een drietal vrouwelijke politiebeambten ontbieden, die in minder dan tien minuten ter plaatse waren en onmiddellijk de aanwezigen fouilleerden, wat niet 't minste resultaat opleverde.

Het gezelschap kon vertrekken. Mevrouw de Villefrance was buiten zichzelf. Er kwam 'n dokter aan te pas om haar te kalmeeren. Er werden twee verpleegsters geroepen, die haar in haar weelderige auto naar huis brachten.

De avondbladen van dien dag, die anderhalf uur na 't gebeurde verschenen, bevatten een uitgebreid verslag van den diefstal, benevens de portretten van de gravin en van Maud Ferguson, als hoofdpersonen van een geschiedenis, waarin zulk een prachtige copy zat. De New York Herald schreef onder een gedrukt kop: „Grootvorstin of dievegge” en dit schaamteloos opschrift bracht Maud Ferguson de tranen in de schoone oogen.

Alle bladen bevatten de mededeeling, dat de gravin de Villefrance een belooning van duizend dollar had uitgelooft voor hem, die het gestolen collier zou weten op te sporen.

De geschiedenis bleef langen tijd onopgelost en begon al zoo'n beetje vergeten te raken, tot twee weken later de ontknooping kwam. Ik kan mijn lezers hierover niet beter inlichten dan door het woord te geven aan de New York Herald, die in haar ochtendblad van 16 October de primeur had van het bericht over de „Heldenmoed en slimheid van een mannequin”, met als ondertitel: „De schoonste vrouw van New York als detective”.

„De geheimzinnige diefstal van het parelcollier der gravin de Villefrance, heeft plotseling een zeer sensationele ontknooping gevonden, nadat de politie een maand lang zich zonder het minste resultaat met de zaak bemoeid had. In de behandeling van deze affaire hebben wij één belangrijke schakel gemist, waaraan door de politie niet voldoende aandacht geschonken is. Men heeft nooit precies uitgemaakt, wie, onmiddellijk na den diefstal, de politie gealarmeerd heeft. Er werd aangenomen, dat „iemand van het personeel” dit gedaan heeft, maar wie dan die „iemand” geweest is, werd niet uitgemaakt. Het gold hier trouwens een vraag, die den politieautoriteiten van zeer ondergeschikt belang voorkwam.

Intusschen was er buiten de politie iemand, die er het grootste belang bij had, deze zaak tot klaarheid te brengen, n.l. de eerste mannequin der firma Levison and Son, miss Maud Ferguson. (’n Naam, waarachter, zooals men weet, vermoedelijk een der edelste en voornaamste spruiten der Russische aristocratie zich verschuilt). Zelfs nog in de vorige week heeft de eigenares van het gestolen collier zich tegenover persmensen laten ontvallen, dat volgens haar niemand anders dan miss Ferguson het sieraad gestolen kon hebben, waarop deze met een aanklacht wegens verregaande laster antwoordde.

Zonder iemand, zelfs niet haar moeder, in vertrouwen te nemen, nam miss F. zich voor, dezen geheimzinnigen diefstal op te lossen en den dader te vinden.

Van het eerste oogenblik koesterde zij verdenking jegens iemand, waarop de politie totaal geen acht gegeven had.

Algemeen werd aangenomen, dat tijdens en onmiddellijk na het in zwijm vallen van mevrouw de Villefrance, een dame over haar gebogen stond, n.l. mrs. Hetty Ray. Ook miss Eleanor Thomson zou haar tijdens haar bezwijming hebben bijgestaan. Slechts miss Ferguson herinnerde zich duidelijk, behalve beide dames, ook een heer in de nabijheid der gravin te hebben gezien. Zij herinnerde zich ook, hoe, in de algemeene opwinding, op 't geroep „de politie moet gewaarschuwd worden,” deze heer zich ijlings verwijderd had, met de woorden „dat zal ik wel even doen” en niet meer was teruggekomen.

De politie zocht van het eerste oogenblik in de richting eener dievegge, omdat zij door een

vrouw gealarmeerd was. Zij zocht ijverig naar deze vrouw, die 't uitgangspunt werd voor haar naspelingen.

Maar ondertusschen zocht miss Ferguson niet minder ijverig naar den plotseling verdwenen heer. Zij was er van overtuigd, dat niet een vrouw, maar deze heer, met 'n vrouwestem sprekend, de politie gewaarschuwd had.

Gisteren nu verscheen deze heer weer in het kleine salon van Levison and Son. Hij kocht voor zijn vrouw, die, naar hij zeide, in San Francisco vertoefde, een kostbaren avondmantel, die door miss F. werd gedemonstreerd. Miss F. knoopte eer gesprek met hem aan over den diefstal. Hij zeide er over gelezen te hebben. Het had hem

Fanny Flapuit zegt:

Geen man is te groot om zich klein te voelen.

gespeten een half uur te voren vertrokken te zijn. Miss Ferguson antwoordde hierop letterlijk: „dat lieg je. Jij hebt 't collier gegapt. Daarna heb je met een vrouwestem de politie gewaarschuwd en bent er van door gegaan. 't Spijt me, dat je me voor bent geweest. Je hebt 'n aardig mazzeltje an die kraaltjes.”

De heer had haar scherp aangekeken en hoewel de mannequin op haar beenen trilde, had ze met 'n brutaal lachend gezicht z'n blik doorstaan.

„Ben jij Mary Stanford?” had hij opeens gevraagd en zonder ooit dien naam gehoord te hebben, had ze „ja” gezegd.

„Kom dan vanavond 9 uur in Queenspark 65.”

„Waarvoor?”

„Ik moet je spreken. Ik geloof, dat we zaken kunnen doen.”

„Allright....”

En denzelfden avond was miss F. te 9 uur aan het aangegeven adres. Aldaar is gevestigd een sjofel maar fatsoenlijk café, waar Zondags de wandelaars hun versnapering komen gebruiken. Er zat 'n oude man te knikkebollen over z'n krantje en 'n leelijke juffrouw met dikke brilleglazen breide ijverig aan 'n kinderborstrokje. Bij 't venster zat de heer, die er buitengewoon eenvoudig uitzag en 'n pet droeg. Miss F. stapte op tijd binnen en het onderhoud dat ze met haar nieuwen vriend had, liep snel van stapel en had volkomen het beoogde resultaat.

„Kijk 'ns Mary,” zei de heer, „we moeten kort zijn, want ik ga vanavond nog naar San Francisco. Ik vind jou 'n lieve meid en gochem lijk je me ook. We zouden samen aardig kunnen verdienen.”

„Jij bevalt mij ook wel,” antwoordde Mary, „en als je fair zaken doet, voel ik wel iets voor 'n company.”

„We zouden samen bij Levison aardig wat kunnen wegslepen.”

„Je bent al goed begonnen met de kraaltjes van die ouwe juffrouw. Hebben ze wat opgebracht?”

„Ze benne nog niet verzilverd. Ik zit 'r eigenlijk 'n beetje mee in m'n maag.”

„Ben je pas in 't vak?”

„'n Half jaartje. Maar ik heb zoo'n voor gevoel, dat ze me met dit akkefietje snappen zullen. D'r zit den laatsten tijd veel politietuig op de treinen.”

„Blijf rustig nog 'n daggie hier, dan zal ik 't colliertje wel voor je wegwerken.”

„Wil je dat doen?”

„Voor de helft natuurlijk.”

„Nog al wiesdes. Dan breng je me morgen de poen hier, en dan kom ik over 14 dagen terug. Ik heb in Frisco 'n aardig akkefietje met „de rooie jongens”. Als 'k terugkom dan doen we dat grappie bij Levison and Son en dan gaan we samen naar Europa.”

„All right.... Heb je 't dingetje bij je?”

„Ja....”

„Het is hier warm,” zeide miss Ferguson en ze zette haar hoed af.

Op dat zelfde oogenblik, dat de geheimzinnige meneer „het dingetje” voor den dag wilde halen, hoorde hij 't klikken van twee revolvers, 'n muziek, die hem uitstekend bekend was. De dommelende oude heer en de leelijke juffrouw, die borstrokjes breide, stonden voor hem. Hij brulde van woede en over tafel heen greep hij miss F. bij de keel. Maar de dommelende grijsaard sloeg hem met den loop van zijn wapen op het hoofd, zoodat hij losliet.

Geen half uur later lag „het dingetje” voor de verblufte oogen van den hoofdcommissaris van politie en zat de dief in verzekerde bewaring.”

Wij citeeren niet verder het verslag van de „Herald”, dat zich uitputte in huldebetuigingen aan het adres van de intelligente en moedige Maud, die, zelfs haar leven op 't spel zettend, de waarheid aan 't licht had gebracht en zich op zoo schitterende wijze tegenover allen laster had gerehabiliteerd. De belooning van 1000 dollar werd door Maud Ferguson aanvaard, maar onmiddellijk afgedragen aan het gemeentebestuur, ten bate van de armen der stad.

Ik behoef 't u bijna niet te zeggen, hoe Maud door dit avontuur met één slag algemeen bekend en niet minder geliefd was. Toen zij zich den volgende dag naar Levison and Son wilde begeven, in de prachtige auto, welke de firmanten te harer beschikking hadden gesteld, werd haar wagen, als die eener vorstin, door 'n juichende menigte omgeven. Er moesten politieruiters aan te pas komen om den weg voor haar vrij te maken. Het joelende volk dwong haar zich op een der balkons van het paleisachtig modehuis te vertoonen en bracht haar 'n geweldige ovatie.

Het ongezochte avontuur van den sensationeel-pareldiefstal werd de groote reclame, die in Amerika meestal 'n groote carrière vooraf gaat en bracht aan Maud Ferguson de kans, waarop haar brandende eerezucht zoo langen tijd gewacht had.

Nog geen drie dagen later ontving zij bezoek van niemand minder dan den fameuzen Ronald Carter, den wereldberoemden filmacteur en „producer”. Hij deed haar 'n voorstel, waarvan ze duizelde, maar dat ze niettemin dankbaar aanvaardde en geen week later trok ze met haar moeder naar Kinotown. Met het geweld eener overdonderende reclame werd ze gepromoveerd tot de nieuwe star van „The famous Carter film association”....

No. 4

Het ligt niet in onze bedoeling u de uiterlijkheid van Maud Ferguson's veelbewogen leven te schetsen. Is het bestaan der filmsterren niet te vergelijken met de rumoerige, maar eentonige en valsche schittering van een kermis, zich reflecterend in de holle praal van nietszeggende, mondaine rolprenten. Ons is belangrijker de mensch, die dikwerf arme en heroïde mensch, die schuil gaat achter al dit spektakel van geld en luxe en aanstellerij.

Twee maanden later gaven de dagbladen en geïllustreerde periodieken de beeltenis van Maud Ferguson, die de hoofdrol vervulde in „de Mode-prinses”, 'n weelde-film, zooals Amerika tot dan toe nog niet had aanschouwd en die overal in den lande volle zalen trok. Maud had met één slag haar naam als filmactrice gemaakt. Haar salaris, in den aanvang 3000 dollar per week, werd voor de tweede productie tot 6000 verhoogd. Voor perspubliciteit was de nieuwe ster 'n zeer ondankbaar object. Haar privéleven boekte ook maar niet één enkel zedeschandaal.

Terwijl haar roem van „Schoonste filmspeelster der Vereenigde Staten” zich snel verbreidde, terwijl dagelijks honderden brieven van vereerders haar werden toegezonden, terwijl zij, in minder dan geen tijd vooraan stond in die rij van luxevrouw-tjes, die de meest verwenste kinderen zijn der fortuin, was Maud Ferguson misschien wel het ongelukkigste meisje, dat er in 't groote Amerika leefde.

Haar moeder was ziek, doodziek en de dokter had alle hoop op herstel opgegeven. Dit oordeel klonk Maud eenvoudig ongelooft. Het kon niet waar zijn, dat het eenige, wat zij ter wereld lief had, haar ontnomen zou worden. Zij was dag en nacht aan het ziekbed en slechts voor haar arbeid in de studio verliet zij haar woning. Zij overstelpde de zieke met liefdevolle zorgen, als wilde zij daardoor het noodlot bezweren, dat iederen dag nader kwam. De oude vrouw was aangetast door een schrikkelijke kwaal, een ziekte, die ernstige mogelijkheden van infectie opleverde, maar Maud ontzag zich geen oogenblik. Het was als wilde zij met geweld dit dierbaar leven aan den dood betwisten. Zij zag er bleek en verflensd uit van al het waken en zorgen, maar het liet haar onverschillig. Er leefde in New York een beroemd professor, die een speciale behandeling had uitgevonden tegen de afschuwelijke ziekte, die haar moeder teisterde. Zij liet hem komen, geen acht gevende op het groote financiële offer, dat dit eischte. Hij onderzocht moeder en bevestigde volmondig de diagnose der doktoren: het was een absoluut hopeloos geval. Er waren oogenblikken, in den nacht vooral, dat Maud haar verstand meende te verliezen van smart. In den nacht kreeg de pijn, ondanks sterke morphine-injecties 'n gruwelijke overmacht op de ongelukkige vrouw en het kostte Maud en de twee zusters, die moeder verpleegden, de uiterste moeite haar op 't bed te houden. Dat waren uren van zoo groot, wanhopig leed, dat Maud God smeekte moeder uit haar ellende te verlossen, maar wanneer, tegen het grauwen van den troosteloozen morgen, de pijn begon te luwen, betreurde zij haar gebed en, op haar knieën vallend, bezwoer ze onder tranen den hemel het leven van moeder te sparen...

Op 'n avond, -- het was in 't voorjaar en overal begon nieuw en fleurig leven te ontspruiten -- op 'n avond voelde moeder zich wat beter. Zij praatte zoo rustig en met 'n stillen, tevreden glimlach om haar witte lippen. Over den ouden tijd praatte zij, over hun leven in Greenwood, toen vader er nog was, over Maud's jeugd, over 't stil geluk van haar eerste huwelijksjaren... „Ik had zoo graag gezien,” zeide ze zachtjes, „dat er nu iemand was, die over je waakte, dat je getrouwd was”... En even later: „William Robertson was 'n goeie jongen... Hij hield erg veel van je... Denk je nooit meer aan hem, kind?”... En ze moest 't moeder bekennen, dat ze den laatsten tijd heel dikwijls aan hem dacht en dat ze nu wel wilde, dat hij bij hen was... Hij was hun eenige vriend geweest, in dien moeilijken tijd na vaders dood. Maar och, er was zoo veel gebeurd sinds dien en hij was nu al lang de man van Lilian Beery...

Dien nacht, den eersten na vele nachten sliep Maud rustig. Maar omstreeks drie uur kwam één der verpleegsters haar roepen... Zij vond

moeder stervende, 'n gelaten glimlach in haar brekende oogen:

„God zeg je kind... Je bent altijd zoo goed voor mij geweest”... Dat waren moeder's laatste woorden... Ze stierf in Maud's armen...

Het was een jaar later, dat de bladen het gerucht verspreidden van de verloving en van 't spoedig te verwachten huwelijk van Maud Ferguson en haar directeur Ronald Carter. Inderdaad was dit bericht niet geheel uit den duim van 'n nieuwshongerig journalist gekomen.

Ronald Carter was toen ter tijd de man, die ondanks zijn jeugdigen leeftijd, hij was 35 jaar oud, aan het hoofd der machtigste filmmaatschappij in Amerika stond. Bovendien had hij 'n wereldreputatie als de naar uiterlijk en artistieke kwaliteiten knapste jeune amoureux van het witte

Banden van Herinnering

*M'n beste jongen, 'k heb je brief ontvangen
Vanuit Amerika, hier ver vandaan.
Je wilt dus, dat we bij je komen wonen.
En ik met vader naar je toe zal gaan.
Je zult een huisje voor ons laten bouwen.
Waar alles nieuw en alles mooi zal zijn,
Met een balkon, maar we ons kunnen koest'ren.
Wij oudjes, in den warmen zonneschijn!*

*Je schreef zoo mooi en toen ik had gelezen.
En eens naar vader in zijn armstoel keek.
Zag ik hoe hij, al was 't haast niet te merken.
Heel stilletjes langs bei z'n oogen streek!
We waren te ontroerd om wat te zeggen.
Je brief kreeg na de eerste groote vreugd
Een eereplaatsje in het oude kastje
Bij al die schoolportretten uit je jeugd.*

*M'n kind, we hebben jou heel goed begrepen.
Je liefde, jongen, deed ons innig goed.
Maar jij staat sterk in 't werkelijke leven.
Met idealen, vol van frisschen moed!
Wij zittten vast aan de herinneringen
Uit vroeger dagen met te hechten band.
Wij zijn als oude, vastgegroeide boomen.
Die liefde zelfs niet straffeloos verplant!*

*Je vader heeft z'n dagelijksche dingen.
Z'n bezigheidjes, haast van uur tot uur.
Z'n morgenloopen langs bekende straatjes.
Z'n rustig plekje bij de oude schuur.
Ik zou ons huisje niet meer kunnen missen.
Waar we de toekomst hebben afgewacht.
Waar het geluk ter wereld is gekomen.
Het huisje, kind, maar jij bent grootgebracht!*

*Ik vrees daarom, dat we niet zullen wennen
Aan 't nieuwe leven in dat vreemde land.
Waar niets ons binden zal aan het verleden.
En niets herinnert aan den ouden band!
Maar toch, we zijn je o zoo innig dankbaar
Voor al je liefde op ons levenspad.
En heel veel kussen van een oude moeder
Voor jou, die zooveel voor haar ouer had!!*

KROES

doek. Hij was ongetwijfeld de gevierdste man van Amerika en Europa, 'n man, wiens slanke gestalte en regelmatig schoon gelaat leefde in de harten van ontelbare vrouwen en meisjes.

'n Half jaar na den dood van haar moeder, vroeg Ronald Carter Maud Ferguson ten huwelijk. Hij was in de moeilijke dagen, die nog zoo versch in haar geheugen lagen, vol opmerkzaamheid voor haar geweest en had haar vele kieske attenties bewezen. Zij meende in den onberispelijken, bescheiden man een vriend gevonden te hebben en zij accepteerde hem.

Zij waren in die dagen bezig een film voor te bereiden: „De carrière van Ann Rowland.” Wanneer deze geheel en al gereed was, zouden ze trouwen.

Het wonderwel geslaagde scenario was van Maud's hand en behelsde feitelijk de veel bewogen geschiedenis van haar eigen leven. Carter vond het beste scenario, uitstekend. Alleen kon hij er zich niet mee vereenigen, dat het drama eindigde met den dood van Ann Rowland's moeder. 'n Dergelijk tragisch slot zou het publiek niet voldoen en zou zeker 'n funesten invloed hebben op den verkoop. Hij ontwierp dus zelf een laatste bedrijf, waarin

alles in rozengeur en maneschijn eindigde en de heldin de gade werd van een geweldig rijk petroleumkoning.

Ronald Carter werkte met groote geestdrift en onvermoeiden ijver aan dit werk, dat een „super-film” moest worden in de productie van zijn maatschappij en Maud Ferguson legde haar gansche vereenzaamde ziel in de rol van Ann Rowland. Beide jonge menschen verloren zich geheel en al in den gezamenlijken arbeid. Carter had een zeer grootsche en pompeuze mise en scène ontworpen, maar Maud meende, dat een sobere, eenvoudige enscenering veel beter zou zijn, wijl dan het spel, waar het ten slotte om ging, veel meer reliëf krijgen zou. Carter ging ten deele met haar mee. De tafereelen, die Ann Rowland in armoede voorstelden, behandelde hij zoo simpel mogelijk, maar voor het overige kenmerkte zich de monteering door 'n geen kosten ontziende luxe.

Het was een arbeid, die hen steeds nader tot elkander brengen zou en wel de beste voorbereiding voor 'n zoo innige en durende verbintenis als het huwelijk scheen.

De pers, met name de geïllustreerde en de zoogenaamde filmpers, die zich zoo gaarne en zoo indischreec mogelijk met 'n particuliere leven der stars bemoeit, gaf bijna lyrische beschrijvingen omtrent de volmaakt harmonische verloving van Maud Ferguson en Ronald Carter geïllustreerd met aardige snapschots van 't jonge paar, in alle mogelijke knusse situaties, o.a. op het terras van de villa, waar ze zich na hun huwelijk zouden vestigen...

Er was geen twijfel aan: Maud Ferguson en Ronald Carter waren de gelukkigste menschen ter wereld...

Als ze 's avonds moe van den arbeid in de studio, moe van allerlei besognes ter voorbereiding van haar huwelijk, in haar rustige woning wat zat na te peinzen, dan kwam het telkens verontrustend in Maud op: Vreemd toch, ik heb nu alles wat mijn hart begeeren kan; succes, voorspoed, geld en ik zal spoedig trouwen met 'n man, dien duizenden mij benijden... en toch ben ik niet gelukkig... Eigenlijk voel ik me heel alleen op die groote, groote wereld... Er is een tijd geweest, 't lijkt al zoo lang geleden, dat ik arm was, zoo arm dat er dagen lang geen warm eten op tafel kwam. Ik moest heel hard werken, voor weinig, loon en 's avonds deden mijn oogen pijn van 't turen op m'n naaiwerk. Maar moeder leefde toen nog... Er zal nooit iemand komen, die moeder voor mij vervangen kan... En dan was daar die goeie, lieve William Robertson, die zoo veel van mij hield... Dat was de mooiste tijd van mijn leven. Ronald is heel goed voor mij. Hij bewijst mij zoo veel égards en attenties en als ik maar verlangen kan en toch... toch kan ik niet blij zijn, wanneer ik denk, dat ik binnenkort met hem getrouwd zal zijn. Ik zal altijd wel eenzaam blijven...

De film „Ann Rowland” werd 'n enorm succes, 'n succes, dat zelfs de schlager „The big parade” nog met stukken sloeg. Het werd niet minder dan een run van bioscoop-exploitanten, die het werk wilden zien en 'n run van het publiek, dat in alle groote plaatsen van de Staten de kinothéaters letterlijk bestormde, 'n leger van duizendtallen, dat er van wilde genieten.

Ronald Carter, de leider van de „Famous Carter film association”, kon tevreden zijn. Hij boekte het eerste groote wereldsucces van zijn onderneming, die met één slag 'n ernstig concurrente was geworden van reuzenfirma's als Paramount en Goldwyn!

En toch was Ronald Carter niet tevreden.

Merkwaardig was het oordeel der bladen, die „Ann Rowland” unaniem critiseerden, als de eerste Amerikaanse schlager van artistieke betekenis. In die beoordeeling traden twee momenten sterk op den voorgrond. Ten eerste de bijzondere appreciatie van het spel van de jonge filmster Maud Ferguson, die, behalve een schoonheid van den eersten rang, een kunstenaars bleek te zijn van zoo diepe, ontroerende innerlijkheid, als nog nimmer door een der geijkte Amerikaanse filmgrooten was bereikt. De kranten spraken van dit spel als van een openbaring en een vernieuwing, waarbij de actie van den beroemden Ronald Carter, die in „Ann Rowland” den minnaar speelde, slechts middelmatig genoemd kon worden.

(Wordt voortgezet)

VELERLEI KUNST

Het menschelijk vernuft is er steeds op uit, iets nieuws te bedenken op het gebied van dagelijksche gebruiksvoorwerpen. Dikwijls is zoo een nieuw bedenkfel slechts een kort leven beschoren en gaat het den weg op van zoovele andere modegrillen. Maar in vele andere gevallen krijgt een nieuwe vondst burgerrecht, vooral wanneer blijkt, dat de nieuwe vormgeving, lijn of gedaante van een bepaald artikel tegelijkertijd praktisch nut heeft. Ook zien we

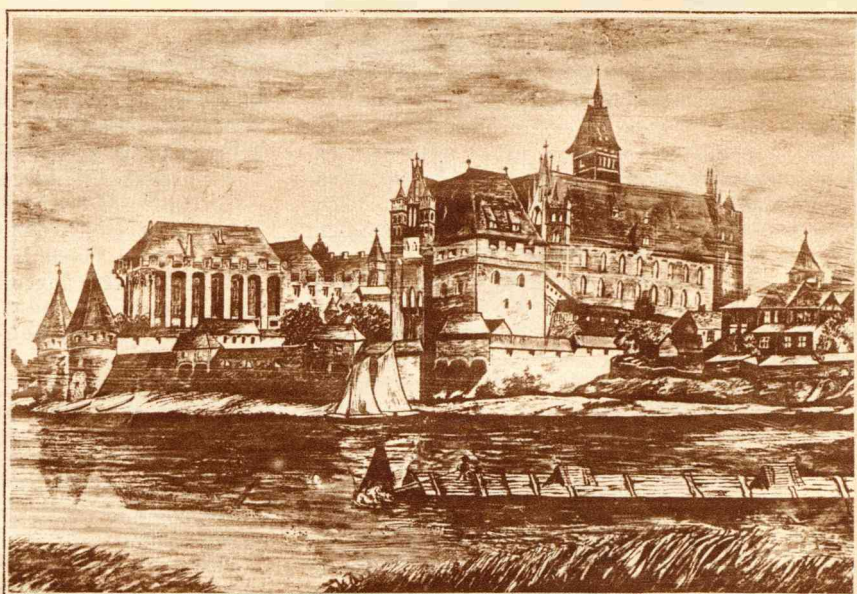

naast oorspronkelijke ideeën veel excentrieke, dat als zoodanig wel eenigen opgang, maakt maar toch ten slotte door het nuchtere mensdom na korter of langer tijd verworpen wordt. Wat nu te denken van de laatste nieuwigheden op het gebied van wandelstok- en paraplu-knoppen, waarvan ge hierbij eenige specimina kunt bewonderen? Zooals valt maar te nemen, zijn het alle dierenkoppen, in 't bijzonder van diverse hondensoorten. Zeker valt bij de meeste hiervan een uitstekend geslaagde gelijkenis en uitdrukking niet te loochenen, sommige zijn zelfs buitengewoon

expressief, maar we wagen toch te betwijfelen, of een wandelstok, voorzien van zoo een hondenkop zoo gemakkelijk te hanteeren is. Minder bezwaarlijk lijkt ons dit bij de dames-paraplu's, de zoogenaamde tom-pouce's, daar deze in den regel toch onder den arm gedragen worden en de dames bovendien gewoonlijk meer oog hebben en meer over hebben voor aardige en mooie gebruiksvoorwerpen, al zijn ze wat minder comfortabel. In alle geval, een zekere kunstzinnigheid valt bij de meeste dezer laatste creatie's niet te miskennen, hetgeen al een verdienstelijke factor op zichzelf genoemd mag worden.

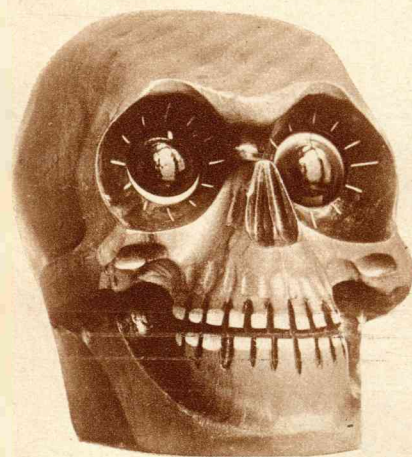
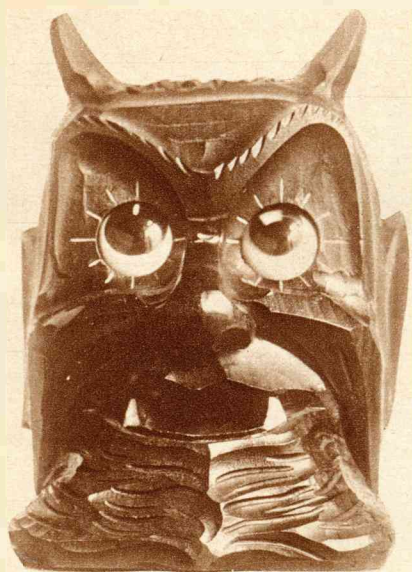
Nu we het toch over paraplu's en wandelstokken hebben, laten we meteen maar zien, hoe de komende mode op regenschermgebied er uit zal zien. Althans, op een onlangs te Londen gehouden modeshow werden paraplu's getoond, die, volgens bijgaande foto, gegarneerd waren met dik, opgelegd borduurwerk.

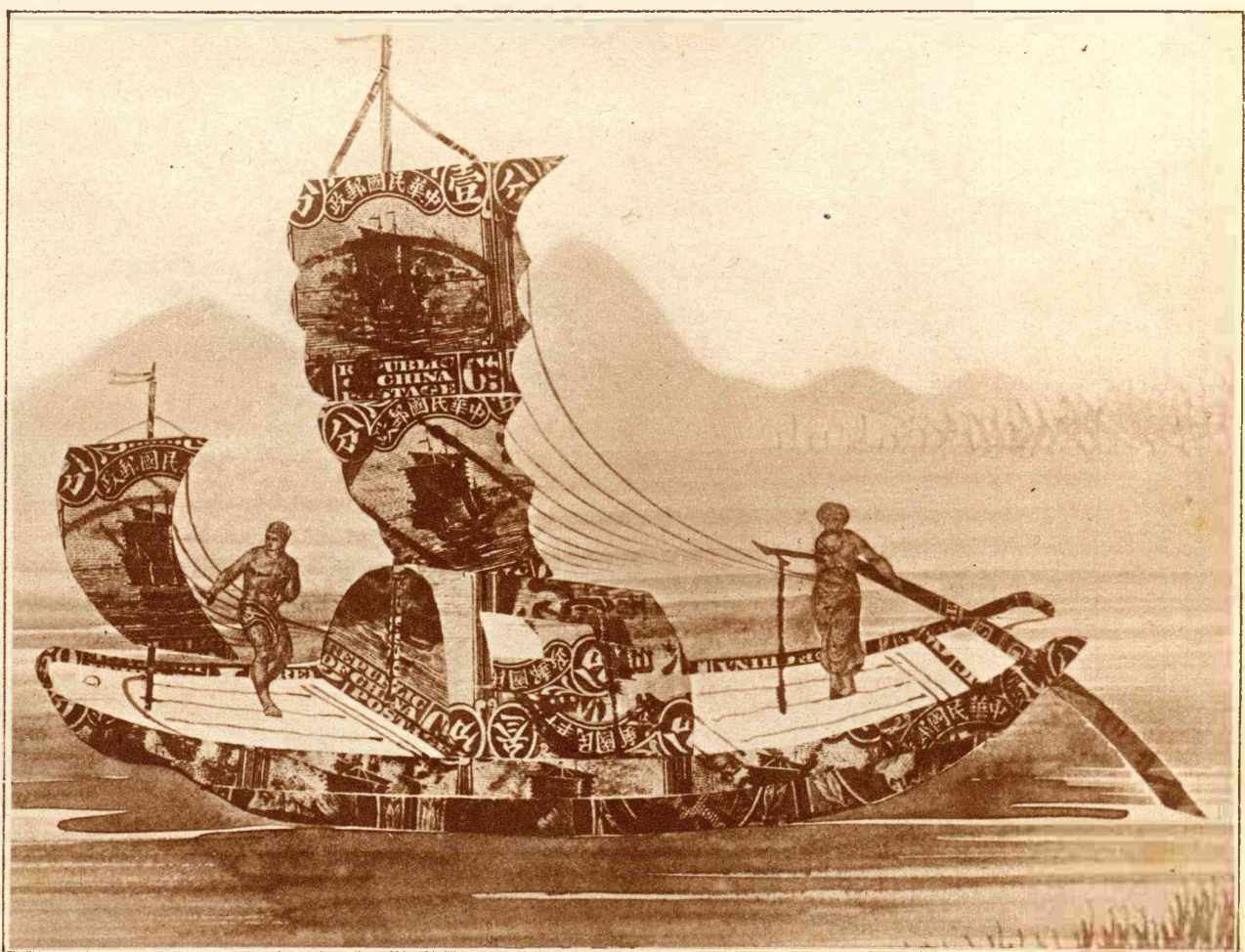
En dit meesterwerk was onlangs op een bakkerijtentoonstelling te bewonderen: „de Marienburg in Oost-Pruisen“, het monumentale slot. Dit schilderij bevond zich daar als inzending, om de eenvoudige reden, dat het vervaardigd is uit marsepein en cacao! Ook een kunststuk!

Een ander soort kunst ziet ge hier toegepast door een Chineesch kunstenaar uit Formosa, die zijn werk ervan maakt artistieke prentkaarten te vervaardigen. Hij schetst daartoe eerst zijn voorstellingen, om deze dan daarna gedeeltelijk in te vullen en te beplakken met gebruikte postzegels, waarvan de kleuren met zorg gekozen zijn, zoodat het bereikte effect dikwijls bijzonder frappant moet zijn. Hier ziet ge eenige dezer vreemdsoortige „kunstwerken“ afgebeeld.

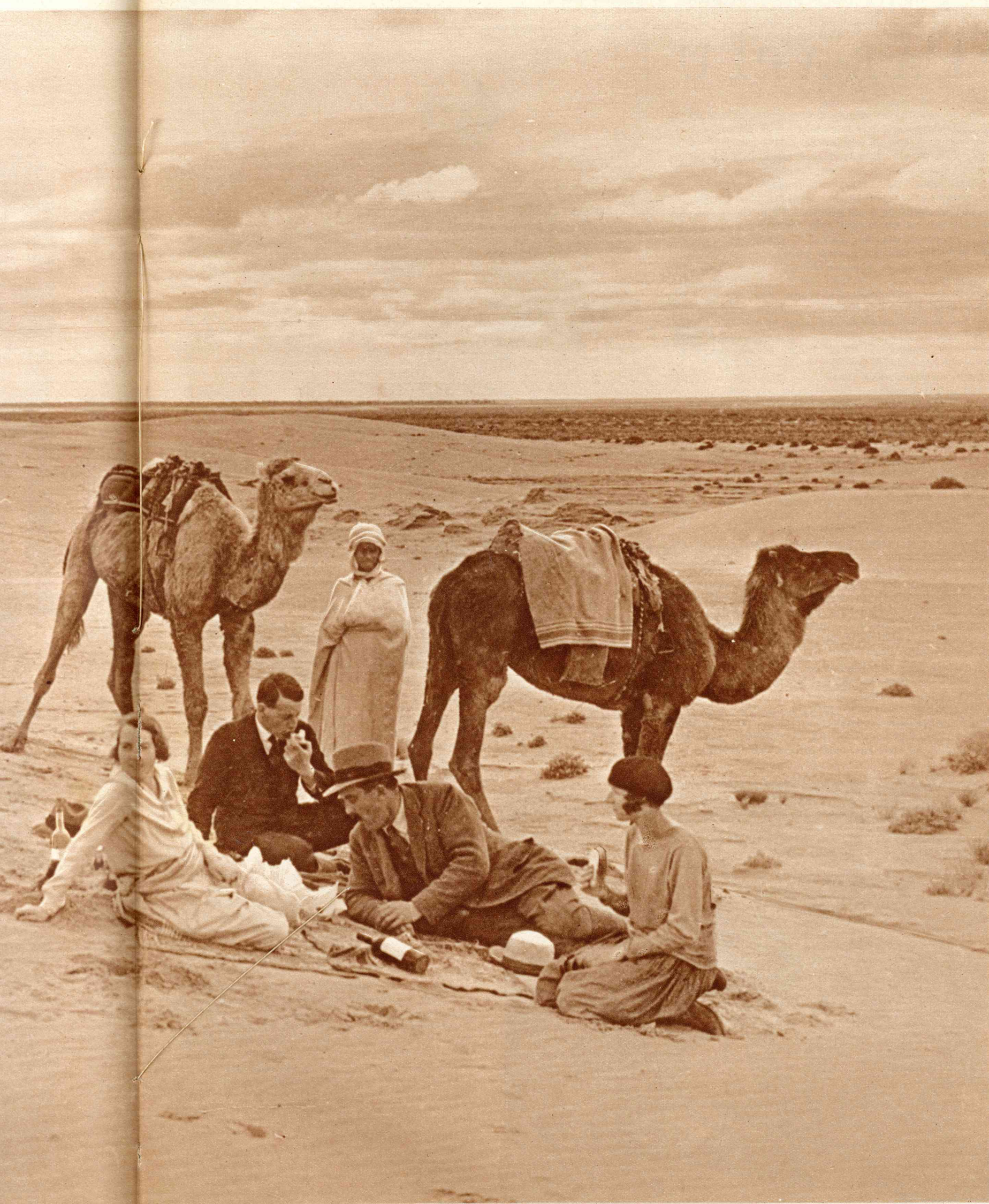
Het nieuwste snufje op het gebied van klokken toont u deze door een Berlijnsche firma in den handel gebrachte tijdaanwijzers, die wel zeer eigenaardig en origineel zijn maar uit schoonheidsoogpunt toch niet zoo bijzonder zijn. Het linkeroog van deze ietwat lugubere koppen, de dood en de duivel, wijst de minuten aan en het rechteroog de uren.

Terwijl gansch Europa in den greep van een barren winter gekneld ligt, viert de zon met haar milddadige warmte hoogtij in Afrika's binnenlanden. Dat weten wij wel, maar betrekkelijk slechts weinigen zijn in staat, van die wetenschap te profiteeren, de oerleunde koude uit wintersche streken te ontvluchten en heil te zoeken in zonnige streken als de Sahara-moestijn. Toch

EEN PIC-NIC IN DE WO

PIC-NIC IN DE WOESTIJS

behooren uitstapjes per kameel naar dit gebied tot de orde van den dag in dit jaargetijde. Gervapend met een natje en een droogje schonmelt men per woestijnschip over de eindeloze zandvlakten, tot maar men meent een goede plek gevonden te hebben voor een gezellige pic-nic. Kameelen en drijvers wachten wel en kijken geduldig toe. Zou men niet jaloersch worden?

DE PARAPLU

Het was 'n pracht van 'n paraplu, die meneer Lageweg op z'n vijftigsten verjaardag van z'n vrouw ten geschenke kreeg. Mevrouw gaf bij de aanbidding ervan 'n speech ten beste, waarin ze deed uitkomen, hoe het verliezen van paraplu's heusch geen eigenschap was, die enkel maar aan professoren behoefde te worden toegeschreven. Ze probeerde bovendien nog haar man voor te rekenen, hoeveel paraplu's hij, in de jaren van hun huwelijk, nu al was kwijtgeraakt, maar daarbij raakte zij den tel kwijt en meneer ontsloeg haar grootmoediglijk van verdere documenteering. En natuurlijk zou hij er wel voor oppassen, dat hij deze paraplu, deze pracht-paraplu niet ergens liet staan!

Dat was nu 'n paar weken geleden. En dien middag moest meneer Lageweg naar het postkantoor en het regende. Het goot zelfs. Maar toen meneer in den paraplubak greep, vond hij daar niet z'n prachtexemplaar. De paraplu van z'n vrouw was er ook niet. Z'n vrouw was uit en had haar paraplu natuurlijk meegenomen. En z'n eigen paraplu? Zou hij die nu toch weer ergens hebben laten staan? Meneer werd koud bij die gedachte. Maar buiten regende het en hij móest naar 't postkantoor. Weer keek hij naar den paraplubak. Daar stond alleen maar 'n spichtig ding, dat aan Jansje toebehoorde.

Meneer maakte de voordeur open. Het scheen nóg harder te regenen dan zooveel en kordaat nam hij toen Jansje's paraplu om zich daarmee te beschutten.

Op het postkantoor was het niet druk en er was dus gelegenheid voor een genoeglijk praatje met den commies Ruisdal, die tot z'n kaartclub behoorde. En in 'n prettige stemming en met de gedachte, dat z'n vrouw toch niet thuis was, ging meneer Lageweg daarna nog 'n eindje omlooopen en ten slotte 'n kop thee drinken in 'n café, dat er heel gezellig uitzag.

Maar toen meneer Lageweg, na 'n poosje, weer naar huis wilde, was er 'n groote moeilijkheid. De paraplubak van 't café stond vol paraplu's en meneer Lageweg herinnerde zich heusch niet meer, hoe de paraplu van Jansje er had uitgezien. Ten einde raad besloot hij nog wat te blijven, tot de andere bezoekers uit het café waren heen gegaan; dan zou hij de paraplu nemen, die was blijven staan.

Dus nam meneer Lageweg nog 'n kop thee en wachtte, met nu en dan 'n loerend oog op den paraplubak. De inhoud ervan werd langzamerhand kleiner, maar 'n stuk of wat exemplaren bleven hardnekkig staan en meneer Lageweg begon zich te vervelen. Dan maar kiezen op goed geluk, nam hij zich manmoedig voor. Hij betaalde, stapte naar den paraplubak en nam er 'n paraplu uit. Toen schrok hij hevig van een scherpe stem:

„Dat is mijn paraplu, meneer!”

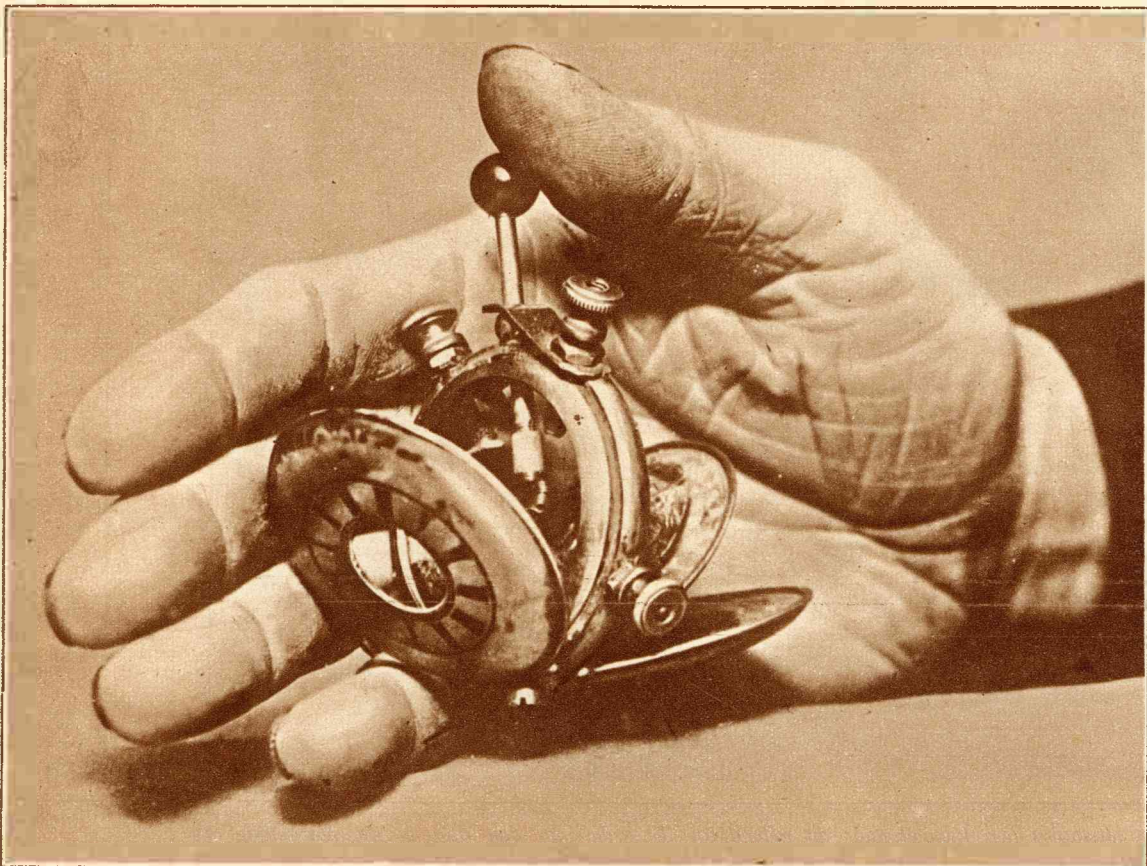
Hij stamelde iets van pardon in de richting van de spichtige dame, die de woorden had uitgesproken en nam een andere paraplu. En dadelijk daarop klonk een forsch mannenstem:

„U wilt zeker wel zoo goed zijn om mijn paraplu te laten staan?”

Verschrikt liet meneer Lageweg ook dit tweede exemplaar weer in den bak terugglijden en met vuurrood gezicht keek hij den kellner aan, die was komen toeschieten. „Ik — ik weet niet meer precies welke paraplu —

EEN HAVELOOZE PRINS. Hier ziet u afgebeeld zijne Koninklijke Hoogheid Abdoel Salam Khan. Deze in lompen gehulde prins is het hoofd van de fakirs in Engelsch-Indië; hij trekt in den regel door het land, zijn fakirs-kunsten vertoonende, en oefent aldus op de duizenden, die hem hooren en zien, een grooten invloed uit, welken invloed hij weer aanwendt om de minder deugdzamen, die de hoofdwegen onveilig maken, tot zijn ideeën en levenswijze over te halen.

EEN RADIO-APPARAAT IN HORLOGE-FORMAAT.

Op een Londensche radio-tentoonstelling trok vooral de aandacht der bezoekers een miniatuur-ontvangtoestel, hetwelk in een horlogekast was ingebouwd. Inderdaad een ingenieuze vinding!

„U weet toch zeker wel, hoe uw eigen paraplu er uit ziet,” zei de kellner met 'n ijsig gezicht.

„Ja maar, 't was niet m'n eigen paraplu, zie je.”

Meneer Lageweg zag, hoe de twee andere paraplu-eigenaars wantrouwig toekeken en luisterden en de kellner voelde zich als een wrekende gerechtigheid.

„Misschien wil meneer wel zeggen, van wie ze dan wèl is,” opperde hij met ijskoude beleefdheid.

„Ja zeker — van Jansje, Jansje Peters,” stamelde meneer Lageweg meer en meer van streek.

„O — juist. Enne — komt die dame vaak in ons lokaal,” informeerde de kellner op den toon van een rechter van instructie.

„Of ze? Nee — zie je, Jansje is onze dienstbode.”

„Dan zou het misschien 't beste wezen, als u haar even hier haalde, dan kan ze zelf haar paraplu aanwijzen,” vond de kellner.

Het leek den heer Lageweg een schitterend idee. En na nog een haastigen blik op allerlei toekijkende gezichten, knikte hij en rende de deur uit.

Het regende al lang niet meer, doch dat merkte meneer Lageweg niet eens op. Thuis vond hij Jansje schrobberend in de gang en hij beduidde haar zóó dringend, dat ze dadelijk met hem mee moest, dat Jans er nauwelijks den tijd van durfde nemen, 'n mantel aan te doen.

In 't café schoot de kellner dadelijk toe, toen het tweetal binnen kwam en meneer Lageweg legde uit:

„Ik heb vanmorgen jouw paraplu even meegenomen, Jans, omdat 't zoo regende.”

„Mijn paraplu?” vroeg Jansje, met verwilderden blik naar de paraplu's in den bak kijkend.

„Ja, omdat de mijne er niet meer was, en nou weet ik niet meer — zoek jij nou zelf je paraplu maar uit.”

„Mijn paraplu? Die is d'r heelemaal niet bij,”

DE RENPAARDEN VAN DEN PRINS VAN WALES zijn dezer dagen, onder ontzaglijke belangstelling van het publiek, openbaar verkocht geworden. Men weet, dat de prins tot dezen verkoop is overgegaan en zijn geliefde sport vaarwel gezegd heeft, teneinde meer tijd te kunnen vinden voor bemoeienis met staatszaken, mede in verband met de ziekte van den Engelschen koning. We zien hier de prachtige beesten onderweg naar Leicester, alwaar ze, ten getale van 12, verkocht zijn geworden voor ruim vier duizend pond sterling.

constateerde Jansje. En toen hief ze kermend de handen boven haar hoofd.

„O m'n paraplu, m'n mooie paraplu! En zij was nog zoo goed als nieuw!”

Meneer Lageweg schrok geweldig. En tegelijk zag hij de eigenaars van de bijna meegenomen paraplu's elkaar aankijken.

„Die is er niet zoo goed afgekomen als wij,” hoorde hij de dame zeggen.

De arme man wist zich geen houding te geven en Jansje kreunde weer:

„Ik had haar nog wel van mijn tante gekregen.”

„Wees nou maar stil, ik zal wel 'n nieuwe paraplu voor je koopen,” beloofde meneer haastig. En hij ging met Jansje de straat op, terwijl de kellner, met een hooghartigen glimlach, de deur voor hen open hield.

Buiten veegde meneer Lageweg z'n verhit gezicht af.

„Ga jij nou gauw naar huis,” zei hij tegen Jansje, „en zeg maar niets tegen mevrouw, dan zal ik meteen een nieuwe paraplu voor je gaan koopen.”

Maar terwijl meneer Lageweg nu naar den winkel ging en terwijl hij daar z'n aankoop deed, voelde hij zich aldoor nog geweldig gehinderd door het voorgevallene in het café. Ze hielden hem daar voor een oplichter — dat was duidelijk genoeg geweest. En kon een brave fatsoenlijke rentenier zich zóó iets laten welgevallen?

„Thuis laten bezorgen?” vroeg de winkelfrouw, toen hij een tamelijk dure paraplu had uitgezocht.

„Neen,” zei meneer Lageweg, „ik zal haar meenemen.”

Want hij had plotseling een idee gekregen. Als hij gewoon de waarheid vertelde in 't café, geloofden ze hem niet, dus zou hij er 'n beetje comédie spelen, om zich op die manier schoon te wasschen. Want hij wilde z'n eer hersteld zien. De gedachte, dat hij voor 'n bedrieger werd gehouden, was hem eenvoudig onverdragelijk!

Dus ging hij met z'n paraplu weer het café binnen. Triomfantelijk hield hij hem voor zich uit en hij zei tegen den kellner:

„'t Is al in orde, hoor! De paraplu was ergens anders blijven staan. Hier is zij.”

En zéér voldaan en tevreden met zichzelf en de wereld ging hij, na even een bittertje te hebben gedronken, weer naar huis.

Had hij dat niet fijntjes gezegd, zonder strikt genomen een leugen te vertellen? En had hij den kellner daardoor niet weten te overtuigen van z'n eerlijkheid? Die was zelfs buitengewoon beleefd geweest.

Thuis kwam Jansje dadelijk in de gang, toen ze den sleutel in het slot hoorde omdraaien. Ze keek naar z'n handen.

„O,” zei ze toen, „gelukkig dat u nog geen nieuwe paraplu voor me hebt gekocht. Hier is zij.” En ze haalde haar omhoog uit den paraplubak. U had haar op 't postkantoor laten staan. Meneer Ruisdal heeft 'r even aangereikt, toen hij langs kwam.”

Meneer Lageweg keek naar z'n handen, die leeg waren.

De nieuwe paraplu had hij in 't café laten staan.

L. v. ARCEN.

De Vrouw, die in hem geloofde

Jonassen was pas getrouwd en hij was er niet weinig trotsch op, dat z'n vrouw zoo'n hoogen dunk van hem had. Hoe heerlijk kon ze hem in 't zonnetje zetten, als hij vertelde van z'n heldendaden.

Zij was ervan overtuigd, dat hij zichzelf onderschatte. Ze was er zeker van, dat de visschen, die hij van z'n leven gevangen had, grooter waren geweest, dan hij zich nu herinnerde. En wat 'n kraan was hij met voetballen!

O, het vrouwtje begreep best, dat 't alleen door jaloezie was geweest, dat hij niet tot de uitverkorenen voor de Olympische Spelen had behoord. Maar wat dat betrof, daar kon ze geen spijt van hebben; als hij toen had moeten meespelen, had ze hem zoo dikwijls en zoo lang moeten missen!

Toen Jonassen vertelde, dat hij van plan was te gaan visschen, haalde z'n vrouw dadelijk haar kookboek te voorschijn om op te zoeken, hoe je de producten van zoo'n visscherij het smakelijkst kon toebereiden.

„We zullen 'n fijn visch-dineetje hebben!” verzekerde Jonassen nog ten overvloede. „Ik hoop, dat je je niet vervelen zult als ik weg ben, vrouwtje! Enfin, je maakt maar van alles klaar voor den visch onderwijl!”

Jonassen ging, gewapend met z'n hengel, z'n lunch en 'n mandje voor de visch. Hij liep met krachtige veerende stappen.

Heerlijk was 't toch als je een vrouwtje had, dat zóó in je geloofde! Dat gaf je steun en zelfvertrouwen, maakte je in staat tot groote daden!

In dit geval bleef de steun echter uit, helaas! Jonassen kreeg geen enkele maal beet. Geduldig zat hij, tot hij er stijf van werd en 't hoog tijd was om naar huis te gaan.

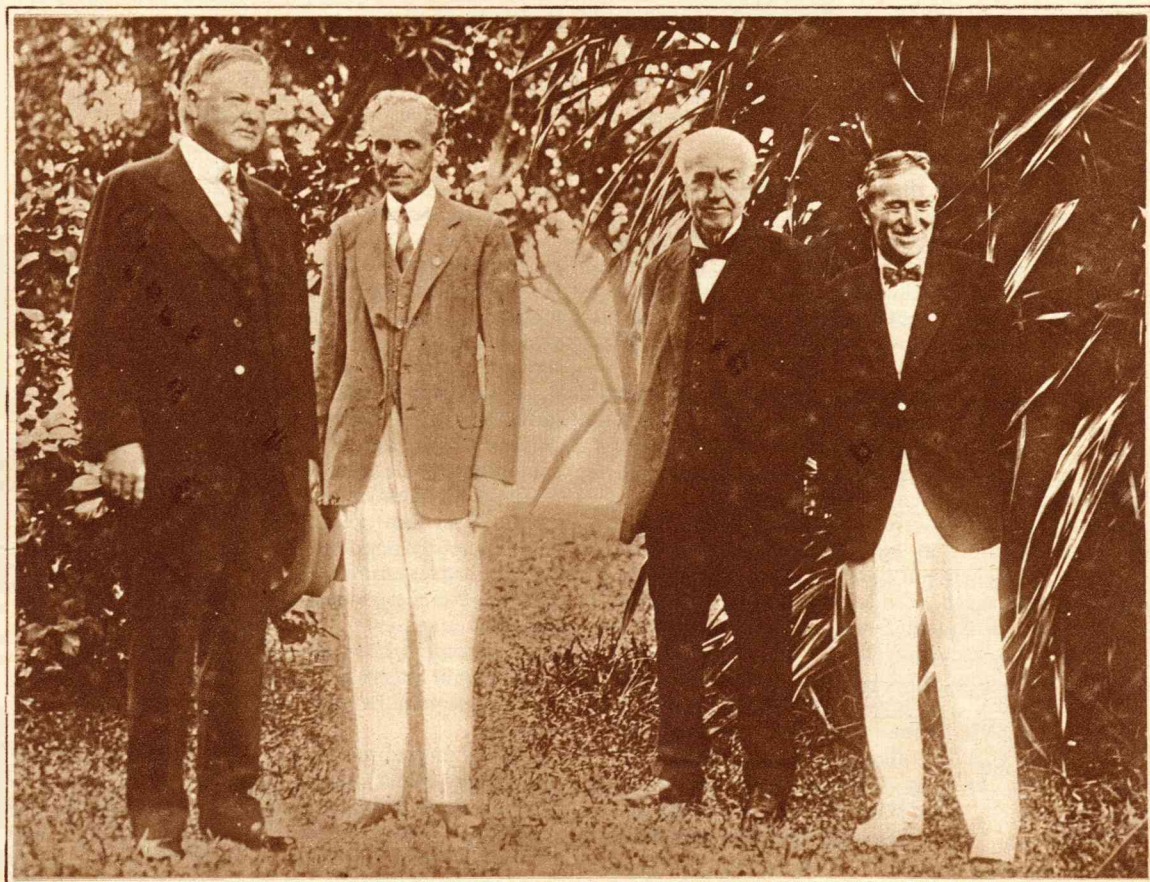
„Ik kan toch niet met 'n leege mand naar huis gaan,” zei hij tot zichzelf. „Ik mag m'n kleine vrouwtje niet zóó teleurstellen. Wat zou ze wel van me denken?”

En hij ging den weg, dien vele visschers vóór hem zijn gegaan en dien vele visschers na hem zullen betreden. Hij ging, onderweg naar huis, een visch-winkel binnen om dáár z'n mand te vullen.

De winkelier groette hem beleefd.

„O, meneer Jonassen, bent u het? Mevrouw heeft daar straks opgebeld. Ik moest u zeggen, dat mevrouw een mand zeevisch heeft gestuurd gekregen van kennissen en dat u niets hoefde te koopen.”

L. v. A.

BIJ DEN 82EN VERJAARDAG VAN EDISON, dezer dagen gevierd, waren de hoogsten en beroemdsten uit het Amerikaansche land aanwezig. Hier poseeren voor den fotograaf van l. n. r. de toekomstige president Hoover, Henry Ford, Thomas Edison en Henry Firestone, tijdens een wandeling op het landgoed van den jarige.

De Geheime Gang onder Fort Pampus

EEN OORSPRONKELIJK HOLLANDSCHE
NOVELLE DOOR HANS DE LA RIVE BOX

Drink!" zei zij gejaagd. „Aarzel niet... je lippen zijn kurkdroog!" „Maar jij?" „Ik heb gehad. De emmer is geheel leeg. Vluc Boy!"

Hij dronk den kroes in twee teugen leeg en wierp haar achter zich weg. Met dezen dronk schenen zijn krachten terug te komen. Hij sprong op het vlot, zonder verder iets te vragen en opende het luik geheel. Het meisje stond naast hem en ondersteunde hem.

„Klim naar binnen!" beval zij kort. „Ik zal je helpen!"

Hij boog zich in het gapende gat en terwijl zij hem opduwde, kroop hij naar binnen. Toen wendde hij zich om en stak zijn handen uit. Een seconde later was zij naast hem. Het water was enkele centimeters onder hen. Langzaam dreven de twee deuren naar het midden van den put.

Zij trok het luik naar zich toe en schoof nog iets verder in de gang. Het volgende oogenblik rukte zij de betonnen afscheiding krachtig dicht. Er knapte iets in het slot en diepe duisternis omving hen. Zij duwde nog even tegen het luik, doch dit was volkomen dicht. Op dat zelfde oogenblik moest het water den onderkant bereiken hebben...

Boy...?" vroeg zij, heel kalm. „Kun je licht maken?"

Hij knipte de lantaarn aan en haalde diep adem. Zij zaten naast elkaar in een soort van koker, niet hooger dan zestig centimeter. Ver voorovergebogen starden zij elkaar met oogen vol dankbaarheid aan. Zij greep rillend zijn hand.

„Dat was juist op tijd, jongen..."

„Door jou!" fluisterde hij schor; „weer door jou... Je hebt mijn leven gered... Je bent een wonder, Emmy! Ik schaam mij over mijn zwakte, daar straks. Je moet wel heel sterk zijn, dat je zonder hulp die deuren in het water hebt gekregen."

Hij legde de lantaarn naast zich en kroop naar haar toe. Na de geweldige inspanning maakte een reactie zich van haar meester. Haar oogen vulden zich met tranen en even drukte zij haar verhit voorhoofd tegen den koelen bodem.

„Emmy... vrouwtje..." hijgde hij. Zijn armen sloten zich om haar lichaam. Zij verborg haar gezichtje tegen zijn borst en sloeg haar naakte armen om hem heen. Een zacht snikken ontroerde hem zoo, dat hij voor het eerst sedert jaren tranen in zijn oogen voelde opwellen.

„Het kwam door je schouder, dat je niet meer kon!" snikte zij. „Je mag niet zeggen, dat je je schaamt, Boy. We hebben allebei gevochten tegen het noodlot... voor later... En we zullen niet eerder rusten, hè Boy, totdat we in veiligheid zijn. En als alles toch tegen ons is... als het uitgesloten is, dat we gered worden, of ons zelf kunnen redden, dan..."

Hij beurde voorzichtig haar hoofdje op. Het zwakke elektrische licht bescheen haar gezichtje, haar krullen, het kleine, resolute mondje en haar oogen. En in die wonderlijke, trouwe oogen bleef hij kijken... Er was een blik in gekomen, die

hem een schok van ontroering gaf. Als alles tegen zou loopen... had zij gezegd, als hun redding uit deze hel slechts schijn was geweest... Wanneer zij samen zouden sterven, zonder voedsel, zonder drinken, zonder dekens en bijna zonder kleeën... Hij haalde diep adem en drukte haar nog vaster tegen zich aan. Hun lippen drukten zich op elkaar, even vergaten zij alles... alles... Doch hij zag die wonderlijke oogen, de van tranen glinsterende kijkers vol overgave... Als alles

EEN ROEMZUCHTIG TWEELING.

De jongeuffrouw Lena en de jongeheer Teddy van Habsburg, wier liefstallig uiterlijk men hierboven aanschouwen en bewonderen kan, hebben in den loop van hun kort bestaan reeds 60 eerste prijzen en gouden medailles in de wacht gesleept. Het laatst op de jubileumtentoonstelling van de Duitse rashond-fokkersvereniging. Ze behooren tot de soort „Fransche Bully", als u dit interesseert.

misliep... dan hadden zij nog elkaar. En samen zouden zij sterven... in elkaars armen!

Achter elkaar kropen zij voorzichtig de gang in, welke spoedig hooger werd, zoodat zij konden loopen. Plotseling stonden zij voor een trap. Instinctief bleven zij beiden staan en keken elkaar aan.

„Ik ga voor!" zei hij resoluut. „Ik voel mij weer heel sterk. Het tocht hier niet meer zoo, gelukkig. Het spijt mij, dat ik niets meer heb, om over je schouders te leggen."

Zij lachte hem moedig toe en volgde hem langzaam. Tot hun verbazing bestond de trap uit smalle, ijzeren treden. Zij liepen zeker wel dertig van deze treden op, toen Boy een kreet van blijdschap uitte. Een schemerig licht bereikte hun vermoeide oogen.

„Daglicht..." hijgde hij. „Voorzichtig, kindje!"

Zij kwam naast hem en sloeg haar arm om zijn middel. Boven hen was als een hoopvol waas de schemer.

Plotseling stonden zij op een portaaltje, rechts van hen was een nieuwe gang. Boy's scherpe blikken ontdekten op regelmatige afstanden kleine gloeilampjes aan de zoldering. Links bevond zich een luik, door een kier kwam het daglicht. Hij greep den ijzeren deurnop en geen seconde later knipperden hun oogen tegen het daglicht. Een weldadige warmte straalde hun tegemoet en verzengende zonnestralen verblindden hun oogen. Met één stap was Boy buiten en het eerste, wat hij

zag, was de zee, de rustige wateroppervlakte van de Zuiderzee. Toen wendde hij zich om, keek naar beneden en wende langzaam aan datgene, wat zij zoo'n tijd hadden moeten missen. De vrije lucht, het licht, de zuivere zeewind.

Het meisje kwam bij hem, ook zij keek, zoog diep de heldere koelte in haar longen. En plotseling begon zij te schreien, met nerveuze snikken. Hij trok haar onstuimig in zijn armen en dicht tegen elkaar aan uitten zij hun innige dankbaarheid voor deze wonderlijke redding.

De grond, waar zij zich op bevonden, was...

nog steeds van beton. Het was een heel klein stukje grond, hoogstens drie meter in doorsnee. En geen halve meter onder den rand was't water, dat met schuchtere klotsbeweginkjes het eilandje omspoelde. Behalve het gat in het midden, dat toegang gaf tot de trap, die zij juist waren opgeklauterd, ontdekte Boy nog een soort van koker-tje in het beton, en hij vermoedde, dat hier een vlag in behoorde.

Toen hij zich langzaam omwendde, zag hij op een kilometer afstand ongeveer het eiland liggen, waar zij heen waren gebracht, nu misschien enkele dagen geleden. Het lag daar met zijn stevige, grijze vesting en zijn enkele witte huisjes voor de wachters en de enkele militairen, als een vredig brok bemost graniet. Noch Boy, noch het meisje kon begrijpen, dat zij dit lange stuk onder den grond afgelegd hadden.

Achter zich ontdekte hij de kust. Daar lag Muideren met opzij het groene Muiderenslot. De plek, waar zij stonden was dicht bij de kust dan bij

Pampus, doch wanneer men een lijn zou trekken, rechtstreeks van het eilandje naar Muideren, dan zou men zeker wel driehonderd meter naar rechts het betonnen plekje vinden, waar de beide jonge menschen op zoo wonderlijke manier waren aangeland. Boy schatte den afstand naar het vasteland op een zevenhonderd meter en onmiddellijk wilde hij zwemmend dit stuk afleggen. Doch Emmy maakte bezwaren.

„We zien misschien iemand, die ons met een bootje komt halen!" zei zij. „Het is onverantwoordelijk, Boy, met je schouder. En misschien is het hier heel diep!"

„Niet dieper dan vier meter!" antwoordde hij. „Als je een half uurtje wacht, hier, dan ben ik weer terug met een bootje."

Zij huiverde en klemde zich aan hem vast. „Nooit!" zei zij beslist. „Ik laat je niet gaan! We blijven bij elkaar... toe jongen?"

„Maar ik zie niemand!" weerstreefde hij, haar schouders zachtjes warm wrijvende.

„Ik zwem met je mee!"

„Maar kindje, je zult ziek worden!"

„Als ik hier blijf, misschien..." lachte zij, en zij schopte haar schoentjes uit.

Boy wachtte nog wel een kwartier, doch geen sterveling liet zich op het strand zien. Toen vond hij het welletjes, al was de zon lekker warm, moe en huiverig bleven ze. Hij liet zich in het water zakken en dadelijk was zij naast hem. Zwiingend begonnen zij te zwemmen.

Al hun angst was verdwenen. De lucht, de zee,

No. 7

de zon, nooit hadden zij de natuur zóó mooi gevonden. Zij hadden een gevoel of zij jarenlang weg waren geweest en Boy's vreugde was zóó groot, dat hij geheel vergat, dat er nog menschen waren, die hun al die vreeselijke uren bezorgd hadden.

Toen zij eindelijk vasten grond onder zich voelden, waadden zij hand in hand naar het strand, al even smal als in Muiderberg. Daar verschrikten zij een boertje, dat plotseling uit het kreupelhout te voorschijn kwam. Met enkele woorden lichtte Boy den man in, die hoofdschuddend naar hun verscheurde en druipnatte kleeën keek, doch hen na enkele minuten in zijn boerderij bracht, waar zij door moeder de vrouw liefderijk werden opgenomen en van drinken en kleeën werden voorzien.

Een uurtje later stapte Boy, als boer verkleed, naar Muiden, waar hij spoedig het geheele verhaal aan den dienstdoenden commissaris van politie vertelde. Deze kon zijn ooren niet gelooven en toonde den jongen luitenant enkele couranten, die voor vier dagen de twee geheimzinnige verdwijningen opsomden. Vier lange dagen waren zij dus van de buitenwereld afgesneden geweest... en even glimlachend berekende Boy, dat zij dan ongetwijfeld twee en een halven dag hadden geslapen, daar dicht bij den verschrikkelijken put.

Dadelijk nam de politieman zijn maatregelen. Hij belde aller-eerst de ouders van het meisje op, welke hij op voorzichtige wijze inlichtte over de behouden terugkomst van hun eenige dochter. Vervolgens telegrafeerde hij naar Amsterdam, naar het hoofdbureau, dat de vermisten terecht waren, zoodat men daar verdere maatregelen kon nemen. Boy moest nog in korte, duidelijke trekken het geheele verhaal oververtellen, met de signalen van de kerels en de voornaamste bijzonderheden. Vervolgens waarschuwde men oogenblikkelijk den commandant van fort Pampus, die denzelfden dag nog een uitgebreid onderzoek gelastte. Wel waren er enkele kruutkamers en gangen onder de vesting, doch van een ondergrondse gang wist men niets. Het drie meter groote eilandje met de deur naar de ijzeren trap onder zee was bekend, doch van de deur wist men ook niets af. Het eilandje diende slechts voor het plaatsen van een signaalvlag, wanneer er manoeuvres op Pampus wa-

KLEINE MUZIKALE FRITS is blijkbaar ook van meening: Hij, die geen liedje zingen kan, die moet er maar eentje fluiten.

UIT HET ZONNIGE ZUIDEN.

Een typisch kijkje in Santa Lucia, een der volksbuurten van Napels. Daar men er voor plotselinge regenbuien niet bang hoeft te zijn, hangt men de wasch eenvoudig op de openbare straat, aan tusschen over elkaar gelegde huizen gespannen lijnen, te drogen.

ren. Doch toen men later de zaak ging onderzoeken, begon men te vermoeden dat de bewuste gang nog in verband stond met de stad, welke eeuwen geleden op deze plek in de zee stond, die toen nog land was. Daar was een stad geweest, welke door het water verzwolgen was... En men herinnerde zich duidelijk, dat bij heel laag water nog wel eens de punt van een toren of dak van een hoog gebouw boven den waterspiegel uit kwam steken!

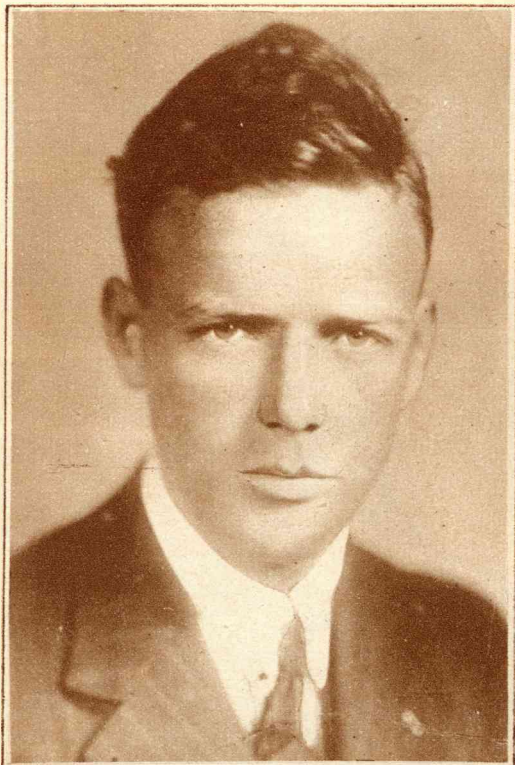
Het onderzoek naar de kerels en den „Temmer” werd met verdubbelde kracht voortgezet. De man in de cel, die alleen was achtergebleven, was verdronken, toen de gangen langzamerhand vol waren gelopen. Een vreeselijke dood was het einde van zijn misdadigersbestaan... Ook zijn handlangers werden na enkele dagen in het buitenland gearresteerd. Tevens kon de zedenpolitie een prachtig werk verrichten, door juist op tijd nog in te grijpen. Voor het „kantoor” van den „Temmer” kwam een dubbelpost...

Het spreekt vanzelf, dat de ouders van Emmy onmiddellijk kwamen. In allerijl hadden zij hun auto volgestopt met kleeën voor de jongelui. De commissaris van politie had den diamanthandelaar reeds op de hoogte gebracht van de aanwezigheid van den jongen vlieg-officier. Dat deze zijn superieuren onmiddellijk inlichtte, spreekt vanzelf.

En in de oude boerderij was het weerzien... tusschen het meisje, dat zoo heel veel meegemaakt had die vier lange dagen, en de ouders, die reeds hun kind dood waanden. Daar werd alles opgehelderd en nadat beiden, Boy en Emmy, een gat in den volgenden dag hadden geslapen, was daar het verdere onderzoek, de verhooren enz. Dat dit minder aangenaam was, vergaten zij, wanneer zij slechts in elkaars oogen keken. Haar vader vertelde nog, dat hij niets van een dreigbrief of iets dergelijks had bespeurd.

Dicht bij Muiderberg kocht mijnheer Kloetinghe een aardig huisje voor de jongelui en twee maanden later nestelden zij zich daar als een getrouwd paartje.

En dat zij nog heel dikwijls aan de eerste dagen van hun verloving dachten, behoef ik niet eens te verklappen; doch dat zij beiden iets heel gelukkig in hun oogen hadden, wanneer zij 's avonds naar de ondergaande zon starden, hand in hand voor het ondiepe, kalme water, wil ik nog even verraden, omdat zij zonder dit avontuur elkaar waarschijnlijk nooit zouden hebben gekregen.

Lindbergh doet meer van zich spreken.

Lucky Lindy, de Amerikaansche luchtheld, die 't eerst met zijn machine over den Oceaan vloog, doet den laatsten tijd nogal van zich hooren. Onlangs werd hij benoemd tot adviseur van de afdeling luchtvaart van het Ministerie van Handel der Ver. Staten. Toen brak hij duizenden vrouwenharten door zijn verlovings met Elizabeth Morrow, dochter van den Amerikaanschen gezant in Mexico, en de vorige week kon men lezen, dat hij z'n eerste ongeluk te boeken had, bij 't landen na 'n langdurige vlucht met zijn uitverkorene boven de stad Mexico en omgeving, waarbij de laatste ongedeerd bleef, doch de vlieger zelf zijn rechterschouder ontwrichtte, terwijl 't vliegtuig vernield werd. Links: Lindy en verloofde.

Senorita La Argentina

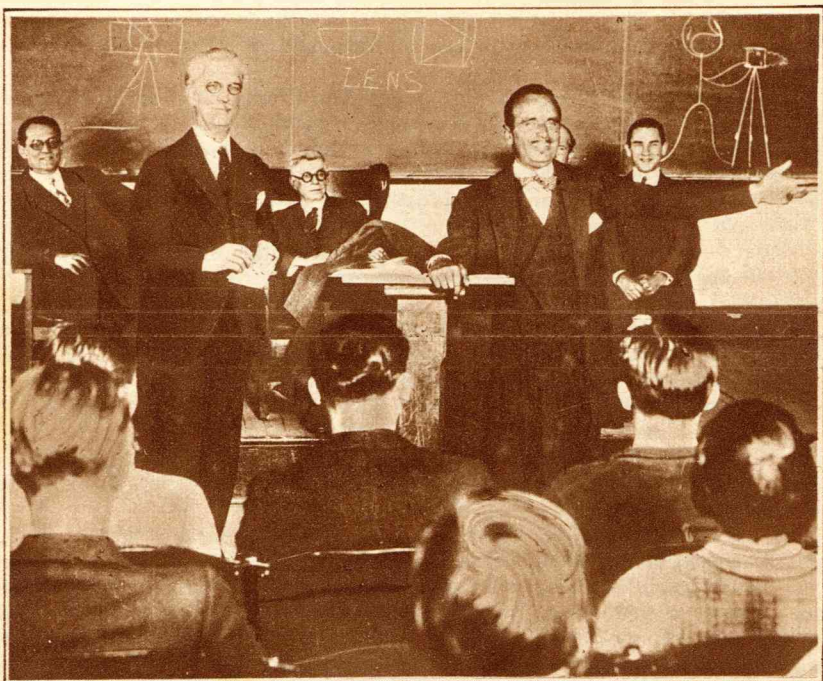
de beroemde Spaansche danseres, die nog pas een rondreis door Europa gemaakt heeft, bevindt zich thans in Japan om de menschen daar van haar edele danskunst te doen genieten. Hier ziet u haar aankomst te Tokio in beeld gebracht. Rechts (met bloemen) La Argentina, links (met bloemen) haar piano-begeleidster.

Varia

Het schaakspel als onderwijsvak.

In Londen heeft men een begin gemaakt met op de openbare scholen de finesses van het schaakspel te demonstreeren, daar men van meening is, dat door de groote opvoedkundige waarde van dit spel het onderwijs daarmee niet dan gebaat kan zijn. We zien hier een speciale schaak-docente een les geven in dit nieuwe vak.

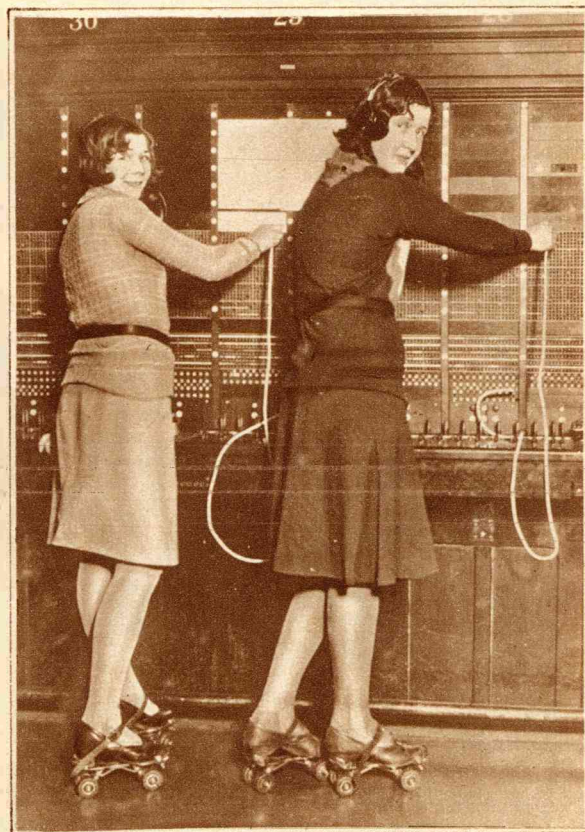
Practisch Amerika

Een telefoonmaatschappij te Los Angeles heeft de beamten voor den nachtdienst uitgerust met rolschaatsen, teneinde het mogelijk te maken met weinig personeel een groot aantal contacten te bedienen. Het gaat daar dus op rolletjes! (Hiernaast rechts).

Douglas Fairbanks als Un'versiteitsprofessor.

De beroemde filmster Douglas Fairbanks, de man met den eeuwigen glimlach, die als „de Dief van Bagdad" en in zoovele andere creaties de oude en nieuwe wereld in verrukking bracht, blijkt ook andere genialiteiten te bezitten. Op de foto hiernaast links n.l. zien we hem college geven voor universiteits-studenten, over een cinematographisch onderwerp, een en ander natuurlijk gepaard gaande met zijn onafscheidelijken, aanstekelijken glimlach. Het behoeft geen betoog, dat de dames- en heerrenstudenten „een en al oor" waren tijdens deze voordracht.

Bij Blauw Wit in het Stadion. Spannend moment voor het doel der zebra's bij een H.B.S.-aanval.

Sport van Zondag

Een geslaagde aanval van koning voetbal op het ijs. Men concludeert hieruit niet, dat we nu in de toekomst van hardbevroren velden niets meer te vreezen hebben. Integendeel, wij blijven voetbal op bevroren grond geen genoegen vinden en gevaarlijk is het bovendien. De terreinen, waarop gisteren werd gespeeld, waren echter

Ajax door H.F.C. geklopt (2-1). De Amsterdammers in den aanval. Een foto vol actie.

*

Hiernaast: Uit den wedstrijd H.F.C.-Ajax. De H.F.C.-midvoor Renesse tracht zich een weg te banen door de Ajax-verdediging.

niet hard, d.w.z. het voorjaarszonnetje had een laagje van den grond ontdooid, juist dik genoeg, om builen en schrammen te voorkomen. Ideaal was de toestand nog niet, doch de velden, die wij zagen (Stadion en H.F.C. terrein) waren zeer zeker te bespelen.

Er is dan ook gespeeld. Veel lauweren heeft het herboren bruine monster den Amsterdammers echter niet gebracht.

Eenigen tijd geleden schreven wij in deze kolommen over mogelijke verrassingen wanneer het competitierad na zoo'n langen tijd van stilstand weer in beweging zou worden gebracht. Een herboren Ajax h.v.

Edoch, een dergelijk geluk was ons niet beschoren. Blauw Wit is er niet op vooruitgegaan en Ajax' spel blijft zorgen baren.

De zebra's zijn er niet op vooruitgegaan! Ja maar

Zondag werd in het Kegelhuis aan de Weesperzijde het S.A.N.T.O.S.-kegeltoernooi geopend. Groep van 't bestuur en uitvoerend comité van Z.A.Z.O.Z.

Blauw Wit en H.B.S. deelen de punten. Dat die verdeeling niet zonder strijd geschiedde, kan men uit de gezichten op deze kiek wel opmaken.

wie is dat wel na een gedwongen rust van eenige maanden! H.B.S.' ook zeker niet. Dus viel de strijd in het Stadion geducht tegen. Het terrein was hieraan ook niet vreemd. Een zachte, zelfs vettige bovenlaag met een hardbevroren ondergrond hebben als onvermijdelijk gevolg val- en glijpartijen. Die waren

er dan ook legio, tot onheil van het spel, maar ook van de grasvlakte.

Of de wedstrijd dan ook uit een finantieel oogpunt een succes is geweest, betwijfelen wij. Betrekkelijk weinig publiek, veel kosten, om het terrein goed te maken en met geringe uitgaven misschien, om het weer goed te krijgen.

Bijna had Blauw Wit er aangegaan. Tweemaal verzekerde H.B.S. zich van de leiding. De gelijk-maker kwam ten slotte eerst ongeveer 10 minuten voor het einde.

Ajax werd wederom geklopt, ditmaal op den alouden Haarlemschen grond aan de Spanjaardslaan. Weer was de nederlaag een minimale; weer had de uitslag evengoed andersom kunnen zijn. Maar wat koopen we daarvoor?

v. Deyk als midvoor is danig tegengevallen. Wel deed hij de H.F.C.-bestuurderen de haren te berge rijzen, vanwege de ontreddering van het veld door zijn geweldige glijpartijen, doch verdedigers als Wamsteker en v. d. Meulen vermocht hij niet voor problemen te stellen. Zijn speelwijze als aanvaller is absoluut verkeerd. Een aangegeven bal van één der halves speelt hij in negen van de tien gevallen eerst meters naar zijn eigen doel en de verdediging kan dus op haar gemak de situatie overzien.

Bovendien stond nu Puttelaar midhalf, doch deze speler is te klein voor die plaats. De Ajacieden kennen toch het voordeel van een grooten midhalf wel!

Met de Natris in de gelederen waren de puntjes misschien mee naar Mokum gegaan. Nu hield H.F.C. ze thuis. De Haarlemmers zaten net zoo'n beetje op de wip en kunnen ze dus goed gebruiken.

D.E.C. kan het blijkbaar nog wel. De roodwitten klopten in de Meer Baarn met niet minder dan 9-0.

De D.E.C.'ers hebben er waarschijnlijk een halven zomer voor over, om promotiewedstrijden te spelen.

UIT HET GOOI

HET NIEUWE RAADHUIS VAN HILVERSUM IN WORDING.

Met de fundeeringswerken van het nieuwe Hilversumsche raadhuis is men thans zoover gevorderd, dat met den bovenbouw een aanvang gemaakt kan worden. Tijdens de felle vorst heeft het werk natuurlijk stil gelegen. Op bovenstaande foto kan men waarnemen, hoe de zaken thans staan. Het idyllische tuinhuisje is nog de laatste herinnering aan het eens daar gelegen buitengoed den „Witten Heul“.

Hiernaast rechts: Het is een prijszwaardige daad der bouwheeren, dit prachtig geboomte te sparen en er in de bouwplannen rekening mede te houden.

Als we nu het tegenwoordige raadhuis nog eens bekijken, moeten we toch eerlijk toegeven, dat het inderdaad voor een vooruitstrevende gemeente als Hilversum al te klein geworden is.

IN HET SNELGROEIEND BUSSUM

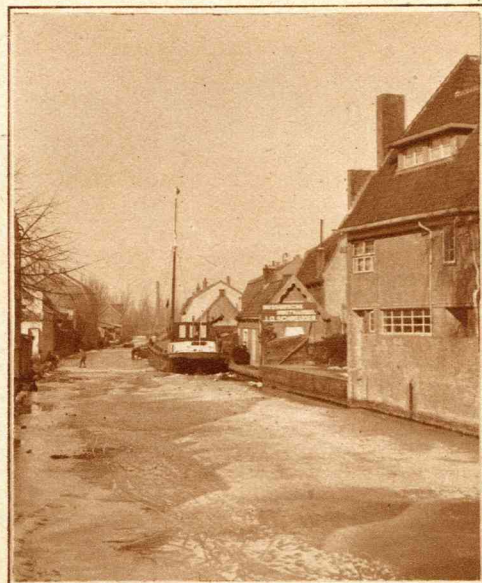
is onlangs het volgens moderne architectuur opgetrokken winkelpand aan de Nassaulaan hoek Rietlaan voltooid en in gebruik genomen.

Hiernaast links:
DE BREDIUSWEG, op den hoek waarvan dit merkwaardig gebouw onlangs verzeen is, zal geheel verbeterd en verbreed worden, hetgeen het drukke verkeer alhier zeker ten goede zal konen.

Hiernaast rechts:
VANAF DE VEERBRUG TE BUSSUM heeft men een aller-aardigst gezicht op Bussums „haven“ met heel in de verte wegdoozelend het torentje van de Groote Kerk te Naarden.

Uit Amsterdam en Omgeving

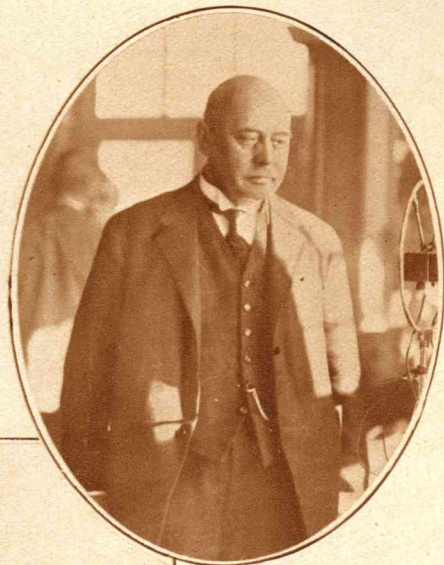
Het eerste Nederlandsche Dames-Saxophoonorkest is dezer dagen te Amsterdam opgericht onder den naam „Con Amore”, van welk merkwaardig gezelschap men hier een afbeelding ziet.

De heer H. Siekeling herdenkt 11 Maart a.s. den dag, dat hij vóór 40 jaar als machinist in dienst trad bij de fa. H. Simons, houthandel te Zaandam.

Een 60-jarig jubileum vierde dezer dagen de heer N. Schouw Sr. als employé bij de firma H. Rijkenberg te Purmerend.

Minister v. d. Vegte spreekt bij de officiële ingebruikneming van dit nieuwe instituut de openingsrede uit.

De V.A.R.A. heeft dan ook, en wel te Hilversum, een eigen studio, waar voortaan de programma's der uitzendvereeniging zullen worden uitgevoerd.

*

De Amsterdamsche firma W. H. Spiegel, bekend als schoonmaakbedrijf en rolluikenfabriek, vierde dezer dagen haar zilveren bestaansjubileum. Bij gelegenheid daarvan bood het mannelijk personeel den heer W. H. Spiegel hiernaast links afgebeeld tegeltabelau aan als huldeblijk.

Nog een interessante foto van den laatsten ijs-Zondag. De haven van Urk als autoparkeerterrein, iets wat men daar nog nooit beleefd heeft.

Hieronder: In verband met het fameuze „geheime verdrag” had de S.D.A.P. Zondagmorgen een vergadering belegd in Carré. Daar sprak o.a. de bekende Belgische ex-minister Camiel Huysmans, dien wij op zijn wandeling daarheen aldus kielden.

EEN TYPISCH AMSTERDAMSCH STADSGEZICHT

levert de Palmgracht op met haar aardige trapgevel-huisjes en hoge stoepen en in de verte de echt Amsterdamsche pakhuizen.

DE STAD AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f 1,62½; per post f 1,75; Voor Nederlandsch-Indië f 7,00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor
Opiaagcontrole, Amsterdam.